

רַבִּי נְדָרָא-נְתַטְא גּוּרִי

הַגְּנָן

מתרגם לאנגלית מתוך המקור הַבְּנִגְלִי
על ידי המחבר עצמו, ומאנגלית לעברית

— על ידי —

דוד פרישמאן

מ ב א

רוב הזמירות על האהבה ועל החיים, שתרגומן מתוך הלשון
הקִנְיִית נתון לפניכם בספר הזה, נכתבו הרבה קודם שנכתבה הסריה
של השירים הִיִּיזִיזִים, שנתפרסמו בספר „גִּיטְנִיאֵי”. לא בכל
מקום נעשה התרגום מלה במלה. יש שבאו דברי המקור מִקְּרִים
ויש שנתחדשו מִעִקְרָם.

רבינדרא-נת טאגורי

א

העבד

עשי-נא עם עבדך חסד, המלכה!

המלכה

הנה כלתה האספה ועבדי הלכו כלם. למה-נה אחרת
עד הרגע האחרון?

העבד

כי-פטרתי את-יתר העם, לכן זאת עת לי -
באתי לשאל את-הנשאר עוד למען האחרון בעבדך
ונתתו לי.

המלכה

מה-יש לך ליחל עתה אם-ככה אחרתי?

העבד

שימיגי לבנן בגן פרחיה.

המלכה

מה הדבר הנור הזה אשר אתה מבקש?

העבד

מכל-יתר מלאכתי אצנח את-ידי.
את-חרבותי ואת-רמחי אשליף ארצה. אלינא תשליחיני
לארצות רחוקות. אלינא תצויני לצאת למלחמות חדשות. רק
שימיני לגנון בגן פרדיז.

המלכה

מה-משפט העבודה הזאת?

העבד

משמרת היא לימי שבתותיך.
את-משעול הדשא הרענן אנצור, אשר שם תתהלכי יום
יום בבקר, ואליפל אשר תדרוך כף רגליך וגלאו לך פרחים
עופים למות את-ברכת תהלתך.
במחצלתך אניעך בינות לענפי הספט פרנה, אשר שם
ביט הירח המתחדש מבעד לעלים והתאמץ לנשק את-כנף
שמלתך.
בשמך בשם אמלא את-המנוחה אשר עס-מסתך, ואת-
הדום רגליך אכסה בצבעי סנדלוס וכרכם ושמתי לו מראות
גמלאים.

המלכה

מה-תשאל בשכרה?

העבד

כי תתניני ואחזיק בידוך הקטנות, הענגות מני ציצי
 הלוט, וענדותי על-אצבעותיהן שרשרות פרחים. כי תתניני
 ואמשה את-כפות רגליך משחת טרפי האשוקה האדמה, ואת
 שמעי האבק אשר ידבק אליהן אעביר בנשיקות פי.

המלכה

את-שאלתך רציתי, עבדי: גנן תהיה לי בגן פרחי.

ב

„ראה, המשורר! הערב הולך וקרוב - ישער ראשך הפך

לבו.

„הבבדידתך בטיחה עם-לפך שומע אתה את-סוד אחרית

הימים?”

„הערב בא”, אמר המשורר, „ואני פה אורב ומקשיב -

כייש אשר איש מן-הכפר יבא לקרא לי גם אחרי גטות

היום מאד.

„מחכה אנכי פה - כי יש אשר שגי לבבות תעים

ורכים יקרבו זה אל-זה, וארבע עינים להטות תתחננה אלי

לְשִׁיר לָהֶם שִׁירִים, לְבַעֲבוֹר אֲשֶׁר־בַּיָּמִים אֲתִי-הִדְמָמָה אֲשֶׁר מִסְבִּיב
לָהֶם וּלְבַעֲבוֹר אֲהִיָּה לָהֶם לָפָה.

„מִי יֵאָרֵג לָהֶם אֲתִי-לִבּוֹת וּמִירוֹחֵיהֶם, אִם-אֲנֹכִי אֲשׁוּב עַל-
שֹׁפֵט הַחַיִּים לְבַעֲבוֹר חֶקֶר אֲתִי-הַמּוֹת וְאֲתִי-אֲשֶׁר מֵעַבְרָ לְגִבּוֹלָיו?
„כּוֹכֵב הָעֶרֶב הַנִּמְהָר הִנֵּה הִלָּךְ.

„לָבַת הַמְדוּרָה אֲשֶׁר עַם-מִשְׁרָפּוֹת הַמַּתִּים הוֹלֶכֶת הִלָּךְ
וְשָׁקַע אֶצֶל הַנַּחַל הַמַּחְרִישׁ.

„הִנֵּה עֲדַת שׁוֹעֲלִים צוֹעֶקֶת מִחֲצַר בֵּית שׁוּמֵם לְאֹר הַיָּרֵחַ
הַמִּתְחַבֵּא.

„וְאִם עֲבַר-אֲרַח נָטַשׁ אֲתִי-בֵיתוֹ וְעַד-הַלּוֹם יָבֵא לְשַׁבַּת
כּוֹה הַלְוִיָּהּ, לְהַקְשִׁיב נְטוּי רֹאשׁ אֶל-קוֹל הַהַמְלָה מִתּוֹךְ הַחֲשֻׁכָה,
מִי־זֶה יִלְחַשׁ עַל-אֹזְנוֹ אֲתִי-מִסְתָּרֵי הַחַיִּים, אִם-אֲנֹכִי אֶסְגֵּר אֶת-
דְּלֹתַי לְבַעֲבוֹר גֹּאֵל אֲתִי-נַפְשִׁי אֲנִי מִכַּבְּלֵי הַמּוֹת?
„אֵין דָּבָר כִּי-שְׁעָרֵי הַפֶּה לִּבִּי.

„צִעִיר אֲנִי וְנֹקֵן אֲנִי בְכָל-עֵת כְּצִעִיר כְּלִי-יוֹשְׁבֵי הַכְּפָר
הַזֶּה וְכֹנֵן בָּהֶם.

„עַל-שִׁפְתֵי רַבִּים שְׁחוֹק מְתוֹק וְתַמִּים, וְעַרְמָה נוֹצְצָה
בְּעֵינֵי אַחֲרֵיהֶם.

„בְּעֵינֵי רַבִּים דְּמַעוֹת אֲשֶׁר תִּשְׁטוֹפְנָה לְאֹר הַיּוֹם, וְדַמְעוֹת
לְאַחֲרֵיהֶם אֲשֶׁר תִּתְחַבֵּאנָה כְּמוֹ-אֶפֶל.

„וְלִכְלֶם תִּפְחֵץ בִּי, וְאֵינִי-לִי עַת לְחַקֵּר אֲתִי-אֲשֶׁר מֵעַבְר
לְבַיִתִּים.

„שְׁנוֹתַי כְּעֵנּוֹת כְּלִי-אִישׁ וְאִישׁ - וּמֵה-לְכֶם אִם שְׁעָרֵי
הַפֶּה לִּי?

ג

בקר השלכתי את־מכרתי אל־תוף הים.
 העליתי מהשכת התהום חפצים נפלאים למראה ונפלאים
 ליפי - רבים הנהירו כמו־שחוק, רבים נוצצו כמו־דמעות
 ורבים לָהטו כְּלחיי כְּלֵה.
 ובשובי עִש־שָׁלַל יומי הביתה, והנה יושבת חֲמַדַת נִפְשִׁי
 בָּגֵן וקֹטֶפֶת לֵה בַעֲצֵלְתִים עֲלִים מַעֲלֵי פֶרֶח.
 רָגַע פִּסְחָתִי עַל־הַשְּׁעָפִים - וְאַחַר הַנְּחָתִי לְפָנֶיהָ אֶת־כָּל־
 צִיִּדִי אֲשֶׁר הֶעֱלִיתִי וְאַעְמֹד מִתְרִיש.
 והיא הִבִּיטָה בִּי וַתֹּאמֶר: מַה הַדְּבָרִים הַזֵּרִים הָאֵלֶּה? -
 לֹא יָדַעְתִּי אֶל־מָה יִסְכְּנוּ לִי!
 או אורִיד ראשִׁי בְכֻלָּמָה וְאַל־לִבִּי אֲמַרְתִּי: אֲמַת, לֹא
 בְּמִלְחָמָה לְכַדְתִּים, לֹא בְשׁוֹק קְנִיתִים - לֹא הִם הַמִּתְנַוֹת הָרְאוּיוֹת
 לָהּ.
 וְאַחֲרַיִן עֲמַדְתִּי כִל־הַלֵּילָה וְאַשְׁלִיכֶם אֶחָד אֶחָד הַחוּצָה.
 בְּקֶר בָּאוּ עֹבְרֵי אֶרֶח, לָקְטוּ אוֹתָם וַיִּסִּיעוּם לְאַרְצוֹת
 רְחוֹקוֹת.

ד

אִיְהִי לִי, לָמָּה בָּנוּ אֶת־בֵּיתִי עַל־יַד הַרְחֹב אֲשֶׁר עִם־
 שׁוֹק הַרוֹכְלִים?
 הִנֵּה הֵם אוֹסְרִים אֶת־סִירוֹתֵיהֶם עִם־סִבְלוֹתָם אֶל־הַמְּקוֹם
 אֲשֶׁר שָׁם עָצִי.

הנה הם באים והולכים, ואחר-כך ישובו איש איש
באשר יהיה עם-לבו.

ואני יושב ומתבונן בהם - נעתי חולפת.
ולגרשם לא אוכל - וככה עוברים ימי.

לילה ניום נשמע קול פעמי רגליהם עלינו דלת ביתי.
לשוא אָזעק: "לא ידעתיכם".

רבים מהם ידועים לאצבעותי, רבים - לריח אפי, ויש
אשר ידעם גם הדם בתוף גיני, ורבים ידועים לתלומותי
בבילות.

ולגרשם לא אוכל - ואני קורא להם ואומר: "קומו באו
אל-ביתי כל אשר חפץ, קומו באו!"

בקר גייע הפעמון במקדש.

והם באים ואת-סליהם הם נושאים בידם,
רגליהם אדמות כשושנים, ועל-פניהם אור השחר החדש.
ולגרשם לא אוכל - ואני קורא להם ואומר: "באו אל-
גני ולקטתם לכם פרחים, הבו באו!"

בצהריום ישמע קול הגונג בשערי הארמון.
לא ידעתי עלימה עובו את-מלאכתם והמה צובאים על-
יד גדרתי.

הפרחים אשר על שערתי ראשם חורו ניבולו והקולות
אשר לנבלם יגיעים.

ולגרשם לא אוכל - ואני קורא להם ואומר: "הציליים

אשר תחת עצי קרים, באו, רעיו'
 בלילה ושרוק הצרצר ביירות.
 מִי־זֶה הַנֶּגֶשׁ בֵּלֶט אֶל־דַּלְתֵי וְדוֹפֵק חֲרָשׁוֹ
 אֶת־הַפָּנִים לֹא אֲרֹאֵה הַיֵּטֵב וְקוֹל וְדְבָרִים לֹא אֲשַׁמֵּעַ.
 דַּמְמַת הַשָּׁמַיִם רוֹבֵצַת מִסְבִּיב.
 וְלִגְרֵשׁ אֶת־אֲרָחֵי הַמַּחְרִישׁ לֹא אוֹכֵל - וְאֲנִי מִבֵּית אֶל־
 בְּנֵי כוֹרֵה־הַשָּׂקָה וְרִגְעֵי הַחֲלוּמוֹת עוֹבְרִים.

ה

אין לי מרגעה. צמא אנכי לרחוקות.
 נפשי יוצאת בשאלתי לנגוע אל־שפת מרחקים
 נעלמים.
 הוי, אתה ה"שם" הגדול, הוי הקול הקורא לי אשר
 להלילה!
 ואני שוכח - תמיד אני שוכח - כי אין־לי כנפים לעוף
 וכי אסור אני לנצח אל־מלא כף העפר הזה פה.
 זועף אני וחדל שנה, נכרי אני בארץ נכרית.
 ונשמת אפך באה אלי ולוחשת לי תקנה אשר לנצח
 לא תבוא.
 ולשונך קרובה ללבי כלשון ארץ מולדת.
 הוי מרחק אשר נכסף, הוי הקול הקורא לי אשר
 להלילה!
 ואני שוכח - תמיד אני שוכח - כי את־הדרך לא ידעתי

וכי אין-לי סוס אשר לו כנפים.
 תרש אני משמע - ואני בקרב לבי הולך ונוסע.
 ובקדר השמש ברגעי שממון והיתה לי תמונתך למקסם
 חזון על-פני תכלת השמים.
 הוי הגבול אשר לאפסי עולם, הוי הקול הקורא לי
 אשר לחליףי!
 ואני שוכח - תמיד אני שוכח - כי שערי בתי סגורים
 כלם, ואני פה יושב גלמודו

ך

בכלוב היתה הצפור האחוזה, ביצר היתה צפור הדרור.
 ובבא עמן והפגשנה, פי ככה היה גורלן.
 וצפור הדרור קראה: "הבה, אחותי חמדה, הבה נעופה
 היערה".
 וצפור הכלוב צפצפה: "אלי באי, הבה נשב בכלוב
 הנה שמינו יחדו".
 אז תענה צפור הדרור: "הנה דלתים ובריחים - אי
 מקום פה לצפור כי-תפרש כנפים?"
 "אוי לי", קראה צפור הכלוב, "אין בד למושב בקיע
 השמים".

וצפור הדרור קראה: שירי לי, אחותי חמדה, שירי לי
 משירי ארצות היער".

וְעַנְתָּה צְפוּר הַכְּלוּב: „שְׂבִי פֹה עִמְדִי וְאוֹרֶךְ וְיָדְעֵת אֶת־
חֻכְמַת מְלָמְדֵי הַשִּׁיר“.

וְצְפוּר הִיעֵר קְרָאָה: „לֹא, לֹא, לֹא! הֵן לֹא תוֹרָה הַשִּׁיר,
כִּי נֹכַח לְלַמְדָּה אִישׁ אֶת־אָחִיו וְאִשָּׁה אֶת־אָחוֹתָה“.
וְצְפוּר הַכְּלוּב עָנְתָה: „אֶלְלִי לִי, אֶת־שִׁירֵי אֲרָצוֹת הִיעֵר
לֹא יָדַעְתִּי“.

וְאֶהְבֶּתְךָ אִשָּׁה אֶת־אָחוֹתָה הַקְּכָה הַלֵּךְ וּגְדוֹלָתָה, הַלֵּךְ
וְעִזָּה, וְרַק כִּנְיָ אֶל־כִּנְיָ לֹא יָכִלוּ לְעוֹף.

בְּעַד הַדְּלִתִּים אֲשֶׁר לְכְלוּב הִבִּיטוּ אִשָּׁה אֶת־רַעְיוֹתָה,
וְלָשׂוּא הִיְתָה תְּאוֹת לְבֵן לְבוֹא אִשָּׁה אֶל־אָחוֹתָה.

וּבַחֲמַת תְּאוֹה עִזָּה שֶׁקִּשְׁקוּ בְּכַנְפֵיהֶן וּתְהַמְיִנָּה: „גָּשִׁי
הַלוֹם, תְּאוֹת לְבִי“.

וְצְפוּר הִדְרֹר קְרָאָה: „הֲלֹא נִבְצָרָה מִמֶּנִּי לְגִשְׁתָּ, וְרֵאתִי
אֶת־הַדְּלִתִּים הַסְּגוּרוֹת“.

וְצְפוּר הַכְּלוּב צִפְצָפָה: „אֶלְלִי, הִיוּ כִנְפֵי בְּאִין אֵיל וְהֵן
הוֹלְכוֹת וְרַפּוֹת“.

ז

הוּא אִמְנוּ בֶן־הַמֶּלֶךְ הַצְּעִיר עוֹבֵר עַל־פֶּתַח בֵּיתֵנוּ - וְאֵיךְ
אוֹכֵל וְאֲשֵׁב עַל־מְלֹאכְתִּי בַּבֶּקֶר הַזֶּה?
הוֹרִינִי גַּא לְקַלְעוֹ אֶת־מְקַלְעַת שַׁעְרוֹתַי, לְמַדִּינִי גַּא וְאֲדַע
אֶת־הַשְּׂמֵלָה אֲשֶׁר לִי לְלִבָּשׁ.

לְמָה תִּבְיִטִי בִּי, אִמִּי, וְתִשְׁתְּאִי אֵלַי?
יָדַעְתִּי מְאֹד, כִּי לֹא יָבִיט אֵל חַלוּנֵי אֶךְ־רַגַע. יָדַעְתִּי,

כי כניד עפען יחלוף עלי ויעבור, ורק קולות התליל יגיעו
 אלי מרחוק בילקתם, הלך והגיע, הלך וגוע.
 אך הנה יעבור בן-המלך הצעיר על-פתח ביתנו, ואני
 חפצתי לעדות לרגע הנה את-מיטב עדיני.

הזי אמיו בן-המלך הצעיר הנהינה עבר על-פתח ביתנו,
 ושמש הבקר האירה מרכבו.
 את-צעמי קרעתי מעל פני, את-שרשרת ספירי התקתי
 מעל צוארי ואשלק אותה על-דרךכו.
 למה תביטי בי, אמי, ותשתאי אלי?
 ידעתי מאד, כי את-שרשרתי לא הרים מעל הארץ.
 ידעתי, כי תחת גלגליו נרמסה ולא נותר ממנה בלתי-אם
 כחם אדם על-פני האדמה - ואין איש יודע מה הינה מתנתי
 ולמי.

אך הנה עבר בן-המלך הצעיר על-פתח ביתנו, ואני
 השלכתי את-עדיי אשר על-לבי על-דרךכו.

ח

בכבות המנוחה עלינו מסתי הקיצותי עם-הצפרים
 הראשונות.
 אל-חלוני הפתוח, שבתתי ועל-שערותי הפרועות עטרת
 פרחים רעננים.
 ועובר-ארח צעיר הנהינה בא בדרךך כסוי אור-בקר
 אדמדם.

שֶׁרֶשֶׁת פְּנִינִים דְּבִקָּה אֶל־צוּאָרוֹ, וְקִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ נִפְלוּ
עַל־עֲטֻרָתוֹ.

או יַעֲמֹד לְפָנַי דְּלִמִּי וַיִּשְׁאַלְנִי, וְקוּלוֹ לוֹהֵט מִתְּאֵנָה:
„אִיָּה אִיפָּה הִיא?”

וְאָנִי בָּרַב כְּלִמְתִּי לֹא מִצְאָתִי אֶת־לִבִּי לְעֵנֹת: „הֲלֹא אֲנִכִּי
הִיא, עוֹבֵר־אֶרֶץ צִעִיר, הֲלֹא אֲנִכִּי הִיא?”

קָדַר הַיּוֹם, וְהַמְנוּרָה טָרַם תַּעֲלֶה:
לֹא יִדְעָתִי אֶת־נַפְשִׁי וְאָנִי יוֹשֶׁבֶת וְקוֹלְעַת אֶת־שַׁעְרוֹתַי.
וְעוֹבֵר־הָאֶרֶץ הַצִּעִיר הִנְהִינָה בָּא בְּמַרְפְּכָתוֹ עִם־מִשְׁקָע
לֶהֱטֵ הַעֲמִשׁ.

מִפִּי סוֹסִיו נִגְזַר הַקֶּצֶף, וְלִבּוֹשׁוֹ כֶּסֶה הָאֲבָק.
וְהִיא יָבֵד אֶל־דְּלִמִּי וַיִּשְׁאַלְנִי, וְקוּלוֹ עֵינָי: „אִיָּה אִיפָּה הִיא?”
וְאָנִי בָּרַב כְּלִמְתִּי לֹא מִצְאָתִי אֶת־לִבִּי לְעֵנֹת: „הֲלֹא אֲנִכִּי
הִיא, עוֹבֵר־אֶרֶץ צִעִיר, הֲלֹא אֲנִכִּי הִיא?”

הַלְלִילָה לֵיל אִיר וְהַמְנוּרָה אֲשֶׁר בְּחֻדְרֵי מַאִירָה.
מִן־הַדְּרוֹם בָּאָה רוּחַ בָּלֵט, וְהִתְכַּיִּי הַמִּצְפָּץ יִשָּׁן בְּכִלְבוֹב.
הִנֵּה אֲפָדְתִּי וְעֵינָה כְּעֵין עֶרְף־הַטֶּסֶם, וְאִדְרָמִי יְרוּקָה כְּעֵין
הַדָּעָא הַרְעָנָן.

וְאֲנִכִּי יוֹשֶׁבֶת עַל־הַרְצָפָה אֲשֶׁר עִם־הַחֲלוֹן וּמִתְבּוֹנֶנֶת עַל־
הַרְחֹב הָעוֹבֶכֶת.

וּבַחֲשֶׁכֶת כָּל־הַלְלִילָה אֲשִׁיחַ עִם־לִבִּי וְאֲשׁוּב וְאֲשִׁיחַ: „הֲלֹא
אֲנִכִּי הִיא, עוֹבֵר־אֶרֶץ אֲמֶלֶל, הֲלֹא אֲנִכִּי הִיא?”

ט

כִּי־אֶלֶף לְבָדִי בְּלִילָה לְקִרְאָת מוֹעֵד אַהֲבִים, הַצְּפָרִים לֹא
 תִּזְמַרְנָה, הַרוּחַ לֹא יִפּוֹחַ, וְהַבְּתִים אֲשֶׁר בְּשָׁנֵי עֲבָרֵי הַרְחֹב
 עוֹמְדִים דּוֹמִם.
 רַק הַצְּמִידִים אֲשֶׁר עַל־עַקְבֵי נוֹתָנִים צְלִיל קוֹלָם עַל־כָּל־
 מַצְעָדֵי רַגְלִי - וְאֲנִי נִכְלָמַת.

כִּי־אֲשֵׁב עַל־מַעְקָה בֵּיתִי וְאֶקְשִׁיב לְקוֹל צְעָדֶיךָ, הָעֲלִים
 לֹא יִרְעָשׁוּ בְּבִין־הַעֲצִים, וּבְנַחַל שׁוֹקֵטִים הַמַּיִם כְּחָרֵב עַל־בְּרָכֵי
 שׁוֹטֵר אֲשֶׁר נִפֵּל נִרְדָּם.
 רַק לְבִי בִי דוֹפֵק בְּסַעְרָה - לֹא יִדְעָתִי אֵיכָה אֲשַׁבְּיחֵנוּ.

כִּי־יִבֹא בַּחִיר לְבִי וְעַל־יָדַי יֵשֵׁב, כִּי־יִחַרְד כָּל־בְּטָרִי
 וְעַפְעָפִי עֵינַי יִחַלְוּ הַסֶּגֶר, הַלִּילָה יִתְשַׁף הַלֵּךְ וְחִשָּׁף, הַרוּחַ
 יִסִּיחַ בַּמְנוֹרָתִי וַיִּכְבְּנָה, וְהָעֵבִים יִפְרָשׁוּ צְעִיף עַל־פְּנֵי הַכּוֹכָבִים.
 רַק אָבֵן הַיָּקָר אֲשֶׁר עַל־גְּרֹמִי מִזְהִירָה נִנְוֹתָנַת אוֹר -
 לֹא יִדְעָתִי אֵיכָה אֶכְסְנָה.

י

עֲזָבִי אַתְּ־מִלְאֲכַתְךָ, כִּלָּה, רְאֵי הִנֵּה אֶרְחֹף בְּאֵלֶיךָ.
 הַתְּשַׁמְעֵי בְּנִגְעוֹ חֲרָשׁ אֶל־הַרְתוּק הַסּוֹגֵר בְּעַד הַדְּלָתוֹ
 הַשְּׂמָרִי לָךְ פֶּן יִתְּנוּ הַצְּמִידִים אֲשֶׁר בַּעֲקֵבֶיךָ אֶת־שְׂאוֹן
 קוֹלָם וּפֶן יִשְׁקָשְׁקוּ צְעָדֶיךָ מִחִפְזוֹן בְּחַרְדֶּךָ לְקִרְאָתוֹ.

עזבי את־מלאכתך, כלה, הנה ארחף בא לך למועד
הזילה.

לא! איננה רוח רע התועה בלילות, כלה, אל־נא תיראי.
הנה הלכנה המלאה אשר בליל איר, בחצר מתעופפים
צללים לבנים, והשמים אשר ממעל בהירים.

פרשי על־פניך את־צעיפך אם חפצת, שימי אל־מול פני
הדלת את־מנורתך אם יגרת.

לא! איננה רוח רע התועה בלילות, כלה, אל־נא תיראי.

אל־נא תדברי אליו דבר אם נבהלת, התיצבי על־ידי
הדלת בצאתך לקראתו.

ובשאלו אותך את־אשר ישאל לא נבצרה ממך להשפיל
את־עיניך דומם אם־ככה חפצת.

אל־נא תתני את־ששרות צמידך להשמיע צל קולם
בהחזיקך את־המנורה בידך להביאו אל־הבית פנימה.
אל־נא תדברי אליו דבר אם נבהלת.

האם לא כליה את־מלאכתך, כלה? ראי הנה ארחף בא

בא.

האם לא העלית את־המנורה ברפת הפרות?
האם לא מלאת את־סל הקרבנות למנחת הערב?
האם לא שמת במקלעת שערך את־האות האדם המבשר
טוב ואם לא עדית את־שמלת הזילה?

הוי, כלה, היא תשמעי: הנה ארחף בא בא.

עזבי את־מלאכתך!

יא

באי כאשר תבאי, אל-נא משחיתי עמך חנם למען
התיפותך.

אם פרועות צמות שערך, ואם מקלעת ראשך איננה
עשויה, אם קשרי אפך לא צמדו היטב, - אל-נא תשימי
לב.

באי כאשר תבאי, אל-נא משחיתי עמך חנם למען
התיפותך.

באי בצעדי חפזון דרך הדשא.

אם ישטוף הטל את-השחר האדם מעל כפות רגליך,
אם טבעות הפעמונים אשר ברגליך תתרגנה, אם פנינים
תשתכנה משרשרותיך ארצה, - אל-נא תשימי לב.

באי בצעדי חפזון דרך הדשא.

הראית את-העבים הפושטים על-השמים?
מחנות עגורים מתעופפים מעל גדות נחלים רחוקים
וסערות רוח זעף מתנשאות מן-הסוף.

עדרים נבהלים נחפזים אל-מכלותיהם אל-תוף הכפר.

הראית את-העבים הפושטים על-השמים?

לשוא העלית את-מנורת היד אשר לך - כי תדעך
ותכבה בשצף הרוח.

מי יראה כי לא משחת את-עפעפיך בפית המנורה? הן
שחורות עיניך מעבי הגשם.

לשוא העלית את־מנורת הַיָּד אֲשֶׁר לָךְ - כִּי תִדְעֶךָ וְתִכְבְּהָ
בְּשֹׁאֵף הַרוּחַ.

באי כאשר תבאי, אל־נא משחיתי עמך חנם למען
התיפותך.

אם עטרת פרחיך לא נעשתה - עוביהו; אם שן־שֵׁרוֹת
צמידיך לא רתקו - הניחי לָהֶן.

השמים כסו בעבים - היום הולך ונרוד.

באי כאשר תבאי, אל־נא משחיתי עמך חנם למען
התיפותך.

יב

אם מלאכה חפצה נפשך, למלא את־כַּדְךָ מַיִם, באי הוי
באי אל־יאורי.

אל־כפות רגליך ידבקו מימיו וספרו לך את־צפונותיהם.
צללי הגשם הקרוב רובצים על־פני החול, העבים תלויים
במורד על־טורי תבלת העצים, והיו כשערות הכבדות הירדות
על־עפפי עיניך.

ידעתי היטב את־קצב מצעדיך, הד קולם מלא את־לבי.
באי, הוי באי אל־יאורי, אם חפצה נפשך למלא את־
כַּדְךָ מַיִם.

אם בעצלתים חפצה נפשך, לשבת באין מחשבה ולעזוב
את־כַּדְךָ צָפָה על־המים, באי, הוי באי אל־יאורי.

הַדָּשָׂא הַכַּפּוּף יְרוּק, וְאִין מַסְפֵּר לְפָרְחִים הַעוֹלָיִם פִּרְעָה.
 מַעֲיִנְךָ הַשְּׁחוּרוֹת תַּעֲוִפִינָה מַחֲשׁוּבוֹתֶיךָ כְּצַפְרִים עֶפּוֹת מִקָּנָן.
 צַעֲיִפְךָ יִצְנַח מֵעַל סָנִיךָ לְרִגְלֶיךָ.
 בָּאֵי, הוּי בָּאֵי אֶל־יְאוּרֵי, אִם חֲפָצָה נִפְשֶׁךָ לְשַׁבֵּת בַּעֲצָלְתִּים.
 אִם חֲפָצָה נִפְשֶׁךָ לְעוֹזֵב אֶת־שַׁעֲשַׁעֶיךָ וְלִטְבוֹל בְּמִים, בָּאֵי,
 הוּי בָּאֵי אֶל־יְאוּרֵי.

עוֹבֵי אֶת־אֲדָרֶת תִּכְלְתֶךָ עַל־שֵׁפֶת הַיְאוּרוֹ; תִּכְלֶת הַמַּיִם
 תִּכְסֶּךָ וְהִיא תִּלְבִּישֶׁךָ.
 הַגְּלִיִּם יִתְיַצְּבוּ עַל־בְּהוֹנוֹתֵיהֶם לְכַעְבוֹר נֶשֶׁק אֶת־עַרְפֶּךָ
 וְלְכַעְבוֹר הַתְּלַחֵשׁ בְּאוֹנֶיךָ.

בָּאֵי, הוּי בָּאֵי אֶל־יְאוּרֵי, אִם חֲפָצָה נִפְשֶׁךָ לִטְבוֹל בְּמִים.
 אִם יִהְיֶה שְׁגֵעוֹן בְּלִבְךָ וְאֶל־מוֹתֶךָ תַּחֲפוּזֵי, בָּאֵי, הוּי בָּאֵי
 אֶל־יְאוּרֵי.

קָר הוּא וְעַמֶּק עַד־בִּלְתֵּי תְהוֹם.
 אִפְלֵ הוּא כְּמוֹ שְׁנָה אֲשֶׁר חֲלוּמוֹת אֵין לָהּ.
 וְשֵׁם בְּמַעֲמָקָיו לִילּוֹת וַיִּמִּים מִשְׁפֵּט אֶחָד לָהֶם, וְהַזְמִירוֹת
 קָמוּ לְדַמְמָה.
 בָּאֵי, הוּי בָּאֵי אֶל־יְאוּרֵי, אִם חֲפָצָה נִפְשֶׁךָ לִטְבוֹל בְּמִוֹ-
 מוֹתֶךָ.

יג

לֹא שְׂאֵלְתִי דְבַר, וְרַק עֲמַדְתִּי עַל־שֵׁפֶת הַיַּעַר מֵאַחֲרֵי
 הַעֲצִיִּים.

עוד ציפה רבצה על-עפעפי השחר, והטל מלא את-כל-
הרוח מסביב.

ריח כבד עלה מן-הדשא הרטב ויהי תלוי כאד דק
על-פני הארץ.

ואת כרעת פחת דודאי התאנה וחלבת את-הפרה כמו
ידוך הענגות ורכות כחמאה.
אז עמדתי מחריש.

לא דברתי דבר. רק צפור מסמתרת רנה ממעבה
הסבכים.

מעץ המנגו נפלו הציצים על-פני הדרך אשר עם-
הכפר והדברים עלו בהמית קולן אשה אחרי אחותה.
על-שפת הדרך נפתחו השערים אשר להיכל שיונה,
והקהל החל את-זמירותיו.

ואת הטית את-כנך אל-בינות לבךניד וחלבת את-
הפרה.

אז עמדתי על-קנקני הריק.

לא קרבתני לגשת אליך.

השמים נעורו לקול צלצל הגונג אשר בהיכל.
האבק התנשא על-פני הדרך מפסית העדרים הנהלכים.
נשים באות מן-הנהר ונושאות על-מתניהן את-כנניהן
עם-מימיהם המפכים.

וצמידוך אשר על-ידוך צלצלג, והקצף נתז על-פי

כליך.

אז עלה הבקר, ואני לא קרבתי לגשת אליך.

יד

הלכתי הלך ותועה בדרך ולא ידעתי למה, וצהרי
היום הנהיזה עברו, ונולתי הבמבו רעשו ברוח.

הצללים השטוחים שלחו את ידיהם וידבקו אל רגלי
האור הבורח.

הקואי לים עיפו מזמר.

הלכתי הלך ותועה בדרך ולא ידעתי למה.

הסכה אשר על-שפת המים חבוייה בצללי עין והם
סוככים עליה.

הנה אשה עושה שם את-מלאכתה, ושרשרות צמידיה
נותנות שיר על-פני כל-הכפר.

התיצבתי לפני הסכה ולא ידעתי

שדות חרדל רבים ויערות מגו רבים בוקעים את-
הנתיב הצר והמעקל הזה.

והוא עובר על-פני ההיכל אשר בקפר ועל-פני השוק
אשר על-שפת הנחל עם-מצלה החוף.

ואני עומד לפני הסכה ולא ידעתי למה.

זה לי שנים רבות והיום יום אדר צח, אז עלה האביב
בקול ענות חלושה וציצי המנגו השתפכו על-פני האדמה.

בהמון פכו המים ויזנקו וילקכו את-סיר הנחשת אשר

עמדה על מדרגת מעלה החוף.

אזכור עתה את-יום האדר הצח הזה ולא ידעתי למה.

הצללים הולכים וקודרים, והעדרים שבים אל-גדרותיהם.
האור הולך ומלבין על-פני הנזות העזובות, ואנשי הכפר
מחכים לרפסודות על-חוף הנקר לעבור בהן.
לאשי שבתי על-עקבי ולא ידעתי למה.

טו

רץ אנכי כאשר מרוץ אילת המושק בעבי היער, שכורת
ריחה אשר בנפשה.

הלילה ליל חצי איר, והרוח רוח דרום צח.
תועה אנכי מדרכי ואנכי הולך. מבקש אנכי את-אשר לא
אוכל למצא ומוצא את אשר לא בקשתי.
מקרב לבי עולה ומתהולל לפני הגיג משאלתי אשר
תשא נפשי.

וחזיון אורה מתעופף לנגד עיני.
חפץ אנכי לתפש בו בחזקה, והוא מתחמק ממני ומתעה
אותי מן-הדרך.
מבקש אנכי את-אשר לא אוכל למצא ומוצא את אשר
לא בקשתי.

טז

ידים בלדים מתלכדות, ועינים צוללות בעינים - : זה
ראשית ספר הזכרון אשר ללבתינו.

הַלֵּילָה לֵיל אָדָר אֲשֶׁר לִבְנֵי יָרֵחַ שִׁטְפָּתָהּוּ רֵיחַ הַהֵנָּה
הַמְתוּק מֵלֶא אֲתֵּהְרוּת. עַל־הָאָרֶץ רוֹבֵץ חֲלִילִי וְאִין עִים
אֲלִיו לֵב, וְעֵטְרַת הַפְּרָחִים אֲשֶׁר לָךְ לֹא קָלַעְתָּ אִתָּהּ עַד־כֵּן.
וְזֹאת אֶהְבֶּתְנוּ בִּינְךָ וּבִינֵי תְּמִימָה כְּמוֹ זְמַרְתָּ שִׁירָה.

צְעִיפֶךָ כְּעֵין הַכְּרֹכֶם, וְהוּא מִשְׁכַּר אֲתֵּעִינִי.
מְקַלַּעַת הַיִּסְמִינִים אֲשֶׁר קָלַעְתָּ לִי מִרְעִידָה אֲתֵּמִיתֵרִי
לְבִי כְּשִׁיר תְּהֵלָה.

הֵינּוּ כְּמִצְחָקִים אִישׁ עַם־אֲחִיו: אֲשֶׁר רָגַע נִתֵּן וְרָגַע
נִמְאַן, רָגַע נִגְלָה וְרָגַע נָשׁוּב וְנִתְחַבֵּא, רָגַע נִמְלֵא שְׂחֹק פִּינוּ
וְרָגַע נִפְלֵם, וְאֶרְיָגִם נִלְחַם רָגַע מִלְחָמָה מִתּוֹקָה אֲשֶׁר תִּכְלִית
אִין לָהּ.

וְזֹאת אֶהְבֶּתְנוּ בִּינְךָ וּבִינֵי תְּמִימָה כְּמוֹ זְמַרְתָּ שִׁירָה.

אִין לָנוּ תַעֲלוּמוֹת מֵעֵבֶר לַהֵן, אִין אֲנַחְנוּ שׁוֹאֲפִים אֶל־
אֲשֶׁר נִבְצָרָה מִמֶּנּוּ, אִין צִלְלִים מֵאֲחֵרֵי הַקֶּסֶם, אִין אֲנַחְנוּ
מִנְשָׁשִׁים בְּתַהוּמוֹת חֶשֶׁךְ.

וְזֹאת אֶהְבֶּתְנוּ בִּינְךָ וּבִינֵי תְּמִימָה כְּמוֹ זְמַרְתָּ שִׁירָה.

לֹא נַעֲבֹר פְּזָאם מִרַב דְּבָרִים לְדִמְמָה גְדוּלָּה, לֹא נָרִים
לְרִיק גִּינּוּ לְדָבָר אֲשֶׁר אִין־לוֹ תִקְוָה.

רַב לָנוּ בִּזְאוֹת אֲשֶׁר נִתֵּן וּבִזְאוֹת אֲשֶׁר נִשְׁיָג.
אֲתֵּעֲנוּגוּתֵינוּ לֹא עָרְנוּ עַד־הִסּוֹד בְּהֵם, פֶּן נִשְׁחַט
מֵהֵם גַּם יַיִן תִּרְעַלָּה.

וזאת אהבתנו בינך וביני תמימה כמו זמרת שירה.

יז

הצפור הצהבה משוררת על-העץ אשר לביתם - ולבי
בי מרקד מרב צהלה.

בכפר אחד נתגורר גם-שנינו - ותהי לנו שירת הצפור
שמחתנו האחת.

צמד שיותיה הרפות רעות באחו בצאלי העצים אשר
לנגנו.

והיה כיתפשטנה עד לשדה השערים אשר-לנו ואקחן
על-זרועותי.

שם כפרנו כנגנה, ולנחלנו קוראים ענגנה.
את-שמי יודעים כל-אנשי הכפר, ורנגנה - זה שמה.

רק שדה אחד מכריד ביני ובינה.
הדברים אשר המו בחרשחנו באות ללקט דבש
בחרשתם.

הפרחים אשר נטשו המימה ממעלה חופם באים עם-
הזרם אל-המקום אשר-שם נרד לרחוק.
פרחי קוסמה יבשים מובאים בסלים משדותיהם אל-
השוק אשר לנו.

שם כפרנו כנגנה, ולנחלנו קוראים ענגנה.

את-שמי יודעים כל-אנשי הכפר, ורנגנה - זה שמה.

הנריב העלו עקלקלות עדיפתם נותן באביב ריח
פרחי מנוג.

כאשר מבשל הפשתה בשדם, נכונה לקראת קציר, אז
ניץ בשדנו הקנבוס.

הפוכבים המשחקים אל-מול מעונם שמים את-עינים
המזהירה הזאת גם-עלינו.

הגשם הממלא את-העלותיהם מים הוא המשמח גם את-
צאי הקדם אשר ביצרנו.

שם כפרנו כנגנה, ולנחלנו קוראים ענגנה.

את-שמי יודעים כל-אנשי הכפר, ורנגנה - זה שמה.

יח

פיתלכנה האחיות השמים לשאב מים, ובאו עדי-הכפר
הזאת ושחקו.

אינזאת כייאם יודעות הן, כי איש עומד פה תמיד
בין-העצים בהיותן הולכות לשאב מים.

האחיות השמים מתלששות כאשר תעבורנה את-הכפר
הזאת.

אינזאת כייאם מצאו את-חידת האיש העומד פה תמיד
בין-העצים בהיותן הולכות לשאב מים.

כדיהן מוט יתמוטטו פתאם, ונטפי מים מגרים לָאָרֶץ
כְּאֲשֶׁר תִּגְעַנֶּה אֶל־הַכָּכָר הַזֹּאת.

אִי־זֹאת כִּי־אִם הַבִּינוּ, כִּי דוֹפֵק לֵב הָאִישׁ הַעוֹמֵד פֹּה
תְּמִיד בֵּין־הַעֲצִים בְּהִיוֹתוֹן הוֹלְכוֹת לְשֹׂאב מַיִם.

הָאֲחִיּוֹת הַשְּׂתִימִים מִבֵּיטוֹת אִשָּׁה אֶל־פְּנֵי אַחֻתָּהּ וּמִשְׁחָקוֹת
כְּאֲשֶׁר תִּבְאֶנָּה עַד־הַכָּכָר הַזֹּאת.

וּכְמוֹ אֶהְיֶה תִלְבַּשׁ פֶּתָאִם גַּם אֶת־רַגְלֵיהֶן הַנְּחֻפְזוֹת, וְהִיא
תִּפְּלֵי רוּחַ עוֹעִים עַל־הָאִישׁ הַעוֹמֵד פֹּה תְּמִיד בֵּין־הַעֲצִים בְּהִיוֹתוֹן
הוֹלְכוֹת לְשֹׂאב מַיִם.

יט

בַּמַּשְׁעוֹל הַתְּהַלְכֶתָּ עַל־שֵׁפֶת הַנַּחַל וַצִּפַּחַת הַמַּיִם הַמְּלֵאָה
בְּמַתְנִיךְ.

לְמַה־זֶּה הַסְּבוֹת פֶּתָאִם אֶת־פְּנִיךָ אֵלַי וְהַבִּטְתָּ בִּי רַגַע
בְּעַד צַעֲיִפְךָ הַמִּתְנוֹסֵס בְּרוּחַ?

בַּת־עֵינֶיךָ אֲשֶׁר הִנְהִירָה מִן־הַחֹשֶׁכָה נִגְעָה אֵלַי כְּמוֹ רוּחַ
קָל אֲשֶׁר רַגַע יִרְגִּיזוּ אֶת־נֶרְמַת הַמַּיִם וּמִשָּׁם יִמְלֹט אֶל־צִלְעֵי
הַחוּף.

נִגְעָה אֵלַי כְּמוֹ צִפּוֹר עָרַב הַמִּתְעוֹמֵמֶת בַּחֲפוֹן בַּחֲדָר אֵינֶן
אוֹר מִן־הַחֲלוֹן הָאֶחָד אֶל־הַשְּׁנַי וְנִעְלַמַת פֶּתָאִם בְּהִשְׁכַּת הַלְוִילָה.
הַתְּחַבָּאת בְּכוֹכַב מֵאֲהָרֵי הַגְּבֻעוֹת וְאֲנִי הֵלֶךְ בְּדַרְךְ.
אֵךְ לְמַה־זֶּה הַתִּיצַבְתָּ רַגַע וְהַבִּטְתָּ אֶל־פְּנֵי בְּעַד צַעֲיִפְךָ
מִדֵּי הַתְּהַלְכֶךָ עַל־שֵׁפֶת הַנַּחַל וַצִּפַּחַת הַמַּיִם הַמְּלֵאָה בְּמַתְנִיךְ?

כ

יום יום הוא בא וכבואו פני-לך.
 לך, רעי, והן לו פרח מפרחי שערות ראשי.
 ואם ישאלך: מי שלח לו את-זה? אל-גא חגד לו את-
 שמי, ראה בקשתיך - כי רק בוא בא וכבואו פני-לך.

עליה-אדמה אשר מתחת העץ יבוא לשבת.
 הכן לו, רעי, מושב שם, ועשיתו פרחים ועלים יחדו.
 עיניו מלאות יגון והן מביאות יגון אל-לבי.
 לא יגיד דבר מפליה-נעשה בלבו - כי רק בוא בא
 וכבואו פני-לך.

כא

מה-זה היה לו, לזוסע הצעיר הלזה, פייבא עדי-לפני
 דלת ביתי עם-עלות השחר?
 גם בבאי גם בצאתי, בכל-עת תמיד, אנכי עוברת עלינו,
 ועיני שבויות פניו.
 לא ידעתי אם אדבר אליו, לא ידעתי אם אחריש. מה-
 זה היה לו, פייבא עדי-לפני דלת ביתי?
 אפלים הלילות כבדי העבים בתמוז, רני תכלת ופה
 השמים בסתו, וימי האביב באים כסערה בנשב הרוח מן-הדרום.
 והוא בכל-עת תמיד אורג את-שיריו עם-קולות חדשים.

או אנה את-מלאכתי ועיני תמלאנה ערפל. מה-זה היה
לו, פירבא עד-לפני דלת ביתי?

כב

פיתעבור עלי בצעדי חפזון, ונגעה בי כנה שמלתה.
מאי לא-נודע מאי הלכ נושבת פתאם רוח-אביב חמת.
רעד מגע קל יחלוף אותי וקרנע יתעופף, והיה כציץ
פרח נקטף אשר נשאו הרות.
ואלתוף לפי יחדור, והיה לי כרחש בשר-גנה וכןשמת
רוח-לבה.

כג

למה תשבי פה ובצמידוך פרעשי, והיה לך זה שעשע
ריק?

מלאי את-כרך מים - הנה עת לך ללכת הביתה.
למה תגיעי את-המים בכפניך וכמתגנבת תביטי לרגעים
אל-הרחוב לקראת הולך, והיה לך זה רק שעשע ריק?
מלאי את-כרך מים ולכי הביתה.

עת הבקר חולפת - והמים הקודרים הולכים וזורמים.
הגלים משחקים ומתלחשים, והיה להם זה רק שעשע
ריק.

העבים החועים נערמים על-שפת השמים אשר עם-קצה
האדמה.

הנה הם מפגרים רגע ומביטים אל-פניך ומשחקים אליך,
והיה להם זה רק שעשע ריק.
מלאי את-כדך מים ולכי הבית

כד

אל-נא תסתיר מלפניך את-סוד לבך, רעיו
הגידה אותו לי, רק לי לבדי, ולא יודע לאיש.
אתה אשר-פיה משחק חרש, דבר-נא בלש ובנחת, ושמע
לבי ולא אנוני.

אפל הלילה והבית דומם, קני הצפרים עטופים שנה.
הגידה-לי בדמעות עצורות עמי-שחוק רועד, בקלמה
מתוקה עם-מכאוב לב את-הסוד אשר בלבה!

כה

„בא אלינו, עלם, והגד לנו את-האמת: למה-נה רובך
השגועון בעיניך?”

„לא ידעתי מה הנה בין הפרגים אשר שתיתי, כי הרביץ
את-השגועון בעיני.”

„הוי בוו לך!”

„אין דבר. יש-אשר יחכם איש ויש-אשר יכסל, יש-
אשר יזהר איש ויש-אשר לא ישים לב, ועינים יש-אשר
תשחקנה, ועינים יש-אשר תכפינה - ואני פה הנה רובך
השגועון בעיני.”

„עלם, למה־זה תעמוד דומם תחת־צל העץ?“
 „רגלי יגעו תחת־סבל לבי, ולכן עמדתי דומם תחת־
 הצל“.

„הוי בוז לה!“

„אין דבר. יש־אשר ירוץ איש ויש־אשר יפגר, יש־
 אשר חפשי ילך איש ויש־אשר בכבלים – ורגלי יגעו תחת־
 סבל לבי“.

כו

„רק את־הבא מידך ברצון אותו אקח. לא אשאל דבו
 זולתו“.

„הוי, הוי, ידעתיה, אתה הנזיר הענוו את־כל־אשר לאיש
 אתה אומר לנצל“.

„לו מצאתי לי פה פרח נטש, כִּי־עתה על־לבי נשאתיו“
 „ולו היו פה חוחים?“

„כִּי־עתה גם־אותם סבלתי“.

„הוי, הוי, ידעתיה, אתה הנזיר הענוו את־כל־אשר לאיש
 אתה אומר לנצל“.

„לו רק הפעם נשאת אלי את־עיניך הנחמדות, כִּי־עתה
 מתקו לי תני עד מעבר לקברי“.

„ולו הביטו בך מבט אכזרי?“

„כִּי־עתה לבי הִיה נכון לקראתו גם־הוא“.

„הוי, הוי, ידעתיך, אמה הנזיר הענוו! את־כל־אשר לְאִישׁ
אתה אומר לְנַצֵּלִי“.

כו

„בטחי באהבה גם פִּי־תביא שוֹאֵה. אל־נא תסגרי אֶת־
לְבָבְךָ“.

„רב לָךְ, רעי, סתומים דְּבָרֶיךָ, לא אוכל הִבִּינִם“.

„ראי חמדתי! רק לֹואת לָנוּ לֵב, לְבַעֲבוֹר תתו לְרַעְנוּ
גם בְּדַמְעָה גם בַּזְמֶרָה“.

„רב לָךְ, רעי, סתומים דְּבָרֶיךָ, לא אוכל הִבִּינִם“.

„דל המענוג כאגל סר, בְּעוֹדוֹ נוֹצֵץ וְגוֹעַ. אוֹלַם אֶרֶץ
הַעֲמַל וְיָמֵיו רַבִּים. תִּכְוֶנָא אִפּוֹא בְּעֵינֶיךָ הָאֲהָבָה רוֹת הַעֲמַלִּים“.
„רב לָךְ, רעי, סתומים דְּבָרֶיךָ, לא אוכל הִבִּינִם“.

„כֹּרַח הַלוֹט לְעֵינַי הַשֶּׁמֶשׁ וְהַכָּה הָאוֹר עַל־רֹאשׁוֹ וְקַמַּל־
וּבְכַל־זֶה לֹא יִחַפֹּץ בְּעַלְטַת הַחֶרֶף אֲשֶׁר יִהְיֶה צִיצוֹ סָגוֹר
לְנִצְחָה“.

„רב לָךְ, רעי, סתומים דְּבָרֶיךָ, לא אוכל הִבִּינִם“.

כח

עֵינֶיךָ הַשּׁוֹאֵלוֹת תִּבְטְנָה קְדֻרָנִית, מִתְאַמְצוֹת לְדַעַת אֶת־
אֲשֶׁר בְּלִבִּי כִּיְרַח הַשּׁוֹאֵף לְחַקֹּר אֶת־הֵימִים.

הֵי עֲרָמִים לְגַגְדֵךְ מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה, אֵין גִּסְתָּר וְאֵין
נִקְלָם - וְלָכֵן לֹא יִדְעֶנִּי.

לו היה לבי רק אבן יקרה, כיעתה נפצתיו למאת
 רסיסים וחרותיו על-פתיל שרשרת לשימו לענק על-גררותיך.
 לו היה לבי רק פרח מצער, מתאר ונחמד, כיעתה
 קטפתיו מעל בדו ונטעמיו בשערותיך.

אבל לב הוא, חמדתי. איה גדותיו ואיה תהומות?
 לא ידעת את-גבולות הממלכה הזאת - ואת הלא המלכה
 אשר שם.

לו הייתה אהבתי רק רגע תענוגות, כיעתה הנצה
 לעיניך לאטה כמו-שחוק ולא נבצרה ממך לראותה ולקרא בה
 ברגע אחד.

לו הייתה אהבתי רק מכאוב לבד, כיעתה נמוגה
 לעיניך עס-דמעותי המנהירות ונגלה בהן כל-סודי העמק
 באין מלה אף-אחת.

אבל אהבה היא, חמדתי
 תענוגותיה ומכאובותיה גבול אין להם ואין קצה לרישה
 ולעשרה.

קרובה היא אליך כחיך - ונבצרה ממך לנצח לדעתה
 כללה.

כט

דבר אלי, מחמד לבי! ספר-לי בדברים את אשר
 תזמר.

הלילה אפל, הסוככים אבדו בבין-העבים, והרוח מתנפח
 בעלים.

אפתחנא את-שערת ראשי, אשית עלי את-אדרת תכלתי
 נעסרתני כמו-לילה. את-ראשך אלחץ אל-לבי, וקול המות
 לבך יעלה אלי חרש מן-העזובה המתוקה. אסגרנא את-עיני
 ואזוין, ואל-פניך לא אביס.

ובאשר יתמו דבריך, וישבנו דומם ומחרישים. רק
 העצים יתלחשו בחשך.

הלילה הולך ומלבין, היום נבקע נבא. אז נביט איש
 אל-פני רעהו והלכנו איש איש לעברו.

דבר אלי, מחמד לבי! ספר-לי בדברים את אשר
 אומר.

5

ענן לילה את לי המרחף על-שמי חלומותי.
 וכפעם בפעם אצרך ויום יום אתאר תבניתך בלבתי
 אהבתי.

לי את, לי לבדי, את השכונה בחלומותי המפְרְצִים!

אדמו רגליך כשושנים מלהט תאנות לבי, את המלקטת
 בשבלי שירי במערב יומי

שפתותיך מלאו מתק תמרורים מיין עצבוני אשר טעמת.
 לי את, לי לבדי, את השכונה בחלומותי השוממים!

בצללי חשכת תאותי יצרתי את-שחור עיניך, את
 הרובצת בתהומות חזיונותי!

יִקְשְׁתִּי לָךְ, חֲמַדַּת לְבִי, וּלְכַדְתִּיךָ בְּרֶשֶׁת מְגִינֹתַי.
 לִי אַתָּה, לִי לְבָדִי, אַתָּה הַשְׂכִּינָה בְּחֵלֹמוֹתַי גְּצֵתוֹ

לא

לְבִי צִפּוֹר מְדַבֵּר וְאֶת־שְׁמִי מֵצֵא בְּחוֹף עֵינֶיךָ.
 בְּבִקָּר תִּהְיֶינָה לֹו לְעֶרְשׁ וּלְמַמְלַכֶּת כּוֹכְבִים בְּלַיְלָהָ.
 בְּתַהוֹמוֹתֶיךָ תִּבְלַעְנָה זְמִירוֹתַי.
 רַק תְּנִי לִי וְאֶמְרִיא בְּשָׁמַיִם הָאֵלֶּה וּבְגִבּוֹלוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר
 אֵין לָהֶם חֵק.
 רַק תְּנִי לִי וְאֶבְקַע אֶת־עֵבִי עֲנִיֶיךָ וְאֶת־כִּנְפֵי אֶפְרַשׁ
 בְּזוֹהַר שֶׁמֶשֶׁן.

לב

הַגִּד־לִי, דוּדִי, אִם אֵמֶת כָּל־זוֹאת, אִם אֵמֶת?
 כֹּאֲשֶׁר יָצַת הַבָּרֶק בְּעֵינַי פֹּה, וְרַעְמוֹ לְגִגְדֶּךָ כְּרִנַּע גַּם
 הַעֲנָנִים אֲשֶׁר בְּלִבָּךְ הַקּוֹדֵר וְעֵנּוּ לִי מִן־הַסְּעָרָה?
 הָאֵמֶת הַדְּבָר, כִּי מִתְקוֹ שִׁפְתוֹתַי כְּצִיץ נִפְתַּח אֲשֶׁר
 לְאַהֲבָה רֵאשׁוֹנָה וּטְהוֹרָה?
 וְכִי בִיזְרִי גּוֹי שׁוֹכְנִים וְכַרְוֹנוֹת יְרַחֵי אֲבִיבִים אֲשֶׁר
 תִּלְפּוּ?
 וְכִי הָאֲדָמָה תִרְעַד פְּתָאֵם כְּמוֹ־נֶבֶל כְּמַעַט תִּבְלַעְנָה אֵלֶיךָ
 כַּפּוֹת רִגְלֶיךָ?
 הָאֵמֶת הַדְּבָר, כִּי יִרְדּוּ אֲנֹלֵי הַטֵּל מֵעֵינַי הַלַּיְלָה כְּמַעַט־

אָשר יראני, וכי אור הבקר יעלו כלו מדי יעטוף את-בשרי?
 אם אמת הוא, אם אמת, כי הלכה אהבתך גלמודה
 דורות על-דורות ועולמות על-עולמות לחפש אותי?
 וכי במצאך אותי באחרונה ומצאו משאלות לבך
 הקדמוניות את-שנות הנצח באמרותי הרכות ובעיני ובשפתי
 ובשערותי הזרמות?
 ואם אמת הוא, כי על-מצחי זה הקטן תרותים סתרי
 כל-הנצח?

הגידה לי, דודי, אם אמת כל-זאת.

לג

אהבתך, אהובי, ואתה סלח לי לאהבתי
 כצפור תיעה מדרכה נלכדתי.
 כאשר נע לבי בקרבי אבד לו צעיפו ויהי ערם. פסוהו
 אתה, אהובי, בכסות המלתך - וסלח לי לאהבתי.

ואם נבצרה ממך לאהבני, אהובי, סלח לי למכאובותי.
 אל תבט בי מרחוק בלזות עינים.
 אל-סתר פנתי אתגנבה ואשב במחשכים.
 בשתי כפות ידי אכסה את-בשתי הערמה.
 השע את-פניך ממני, אהובי - וסלח לי למכאובותי.

ואם אהבתני, אהובי, סלח לי לששוני.

אם ינשא לבי עס-גלי אשרי אל-נא תשחק לי כי
 אשכח בפשי עד לזועה.
 אם אעלה לשבת על-כסא מלכותי ואמשל בך באכזריות
 אהבתי, אם כבת אלים אשפוץ עליך יום יום את-חסדי, שא
 את-גאותי, אהובי - וסלח לי לשונאי.

לד

אל-נא תלך מעמי, דודי, בטרם אמר לך: לך לשלום.
 ערה הייתי כל-הלילה ועמה כבדו עיני משנה.
 יראתי פן-תאבד לי מדי אישן את-שנתי.
 אל-נא תלך מעמי, דודי, בטרם אמר לך: לך לשלום.
 אחרד ממקומי פתאם ואשלח את-ידי לנגוע בך, ואת-
 נפשי אשאל: „החלום הוא?”
 מי-ימן ואוכל לאסור רגליך בחבלוי לבי למען אמץ
 אותך בחזקה אל-שדני
 אל-נא תלך מעמי, דודי, בטרם אמר לך: לך לשלום.

לה

אשר לא אכיר אותך קל-מהרה - על-כן תצחקי עמי
 בראשונה.

בברק שחוקיפין תפיני בסגורים - למען העלים את
דמעותיך.

ידעתי, ידעתי את-ערמתך.

לא תדברי לנצח את-הדבר אשר היה עם-לבך לדבר.

אשר לא אעריך אותך לפי ערבך - על-כן תתחמקי
אמני באלפי דרכים.

אשר לא תאבדי לי בתוך ההמון - על-כן תעמדי בצד.
ידעתי, ידעתי את-ערמתך.

לא תלמי לנצח בדרך אשר היה עם-לבך ללכת.

כי-תדרשי שבעתים מפל-יתר האדם - על-כן תחשי
מדבר.

כמשמעשעת באפס דאגה את מאסת בכל-מנחותי.
ידעתי, ידעתי את-ערמתך.

לא תקחי לנצח את אשר היה עם-לבך לקחת.

ל"ו

חרש דברי: "חמדתי שאי עיניך וראי".

ונאני התקצפתי מאד ואמר: "לך" - והוא לא זע.

לפני עמד ויחזק בשתי כפות ידי, ונאני אמרתי: הנח

לי" - והוא לא הלך

את-ראשו הטח אל-אוזני. הבטתי בו ואמר: "הוי חרפהו" -

והוא לא נע.

נגעו שפתיו אל־לחי. חרדתי ואמר: „איך מלאך לבתי“—
 והוא לא ידע כלמה.

פרח שם אל־בין שערומי ונני אמרתי: „רק לריק
 הוא“— והוא עמד ולא נע.
 אז יקח את־מקלעת הפרחים אשר לי מעל־צוארי ויפן
 וילך. ונני בוכה ושאלת את־לבי: „מדוע־זה לא ישוב עוד?“

לו

יפתי, ההשימי על־צוארי את־מקלעת הפרחים הרעננים
 אשר לך
 אף שמעי ודעי לך: את־המקלעת האחת הזאת קלעתי
 לרבים:— לאלה אשר לברק אור יגלו לרגע ולא־לה אשר
 ישכנו בארצות לא־נגלות ולא־לה אשר יחיו בשירי המשורר.

אחרת מעט את־המועד לבעבור דרש מעמי את־לבי
 סחת לך.
 הנה ימים היו ויהיו חני כמו־ציץ וכל־ריחם התפגס
 אל־תוף לבי

ועתה הנה נדף למרחוק ויפור לכל־רוח.
 מי יודע את־הלחש אשר בו יוכל איש לא־ספד ולקגרו
 שנית?

לבי לא לי עוד לתמו לא־חד; נתון הוא לרבים.

לח

ראי, חמדת נפשו לפני ימים רבים עשה לו המשורר
אשר לפניך פה אני שיר גבורים גדולה בקרב לבו ויורידנה
מן-חוף -

אוי לי, כי לא ידעתי להזהר! בטבעות צלצלי צמינדך
נאחזה ומרד ומטבע.

נשברה לרסיסי שירים קטנים - והם מתגולגלים פזורים
לרגלך.

כל-עזובני, עזבון ספר מלחמות מימי קדם, נסתף ביד
הגלים המשחקים, נטבל בים דמעות - ונרד.

את, חמדת נפשי, שומה היא עליך להיטיב עמה עמי
מחת כל-אבדתי.

ואם עלתה בתהו כל-תקנתי לעשות לי אחרי מותי שם
עולם, עשיני לבן אלימות כל-עודי בחיים.

ואני לא אבכה את-אבדתי עוד ולא אשיא אותך את-
האשמה.

לט

יום יום בבקר אנסה לקלוע לך מקלעת פתחים -
והפתחים נשמטים ונופלים.

יושבת את מנגדי ואורבת לי בהחבא מן-המארב אשר
לעיניך המחפשות.

שאלני אפוא את-עיניך, החורשות עלי רעה, מי אשם
בזה.

אנסה לשיר לך שיר - ולשוא.
 שחוק נסתר רועד על-שפתותיך. שאלי אפוא אותי
 לשרש הדבר, מדוע ככה תקצר ידי.
 תפתחנה-נא שפתיך המשחקות ותעדנה-נא נגד אלהים,
 מדוע-זה נחבא קולי ומדוע נדמה כדבורה המשמקרת בעסיס
 הלוט?
 הנה ערב והמועד בא אשר יסגרו הפרחים את-ציציהם.
 תיניני ואשב על-ידיך ואת-שפתי צוי ועשו את-המלאכה
 אשר לא תבצר לעשותה בדממה לאור הכוכבים הקודרים.

מ

שחוק ללא אמונה נוצץ בעיניך בסורי אלניך לברכה
 בשלום בטחם אצא לדרך.
 רבות מדי סרתי אלניך ככה - ולכן את חושבת פי
 אשוב גם-הפעם מהר.
 ואני את-האמת אגיד לך: גם-אני כמוך אין בלפי
 אמונה.
 פיהנה שבים ימי האביב ובאים בפעם בפעם, הלכנה
 המלאה הולכת ובאה שנית, הפרחים שבים לבוא ומתאדמים
 בראשי ענפיהם שנה שנה - ואף אני רק אינו-זאת פי אלך
 למען שובי.
 אבל המזיקי-נא רגע במקסם הכנב הנה ואל-נא תחפזי
 לנשלו מעמך בחזקה.
 וכי אמר אלניך: הנה אנכי עונבך לנצח, הואיל-י-נא

והיו הדברים בעיניך דברי אמת - אשר תעלה עלטת דמעה
 והחשיכה רגע אחד את-שפת בת-עיניך.
 נאחר-כן ביום שובי שחמי שחוס ערמה כמשפסף תמרד.

מא

בלתה נפשי לדבר אליך את-כל-הדברים הנסתרים בלבי
 אשר-לי לדבר - ולא אערוב את-לבי, כי יראתי פן-תשחקי לי.
 ולכן אני אני אשחק לי במופי נא-תסודי אהלל
 במהמלות.

אשחק למכאובי - כי יראתי פן-תעשי את את-הדבר הזה.

בלתה נפשי להגיד לך את-האמת אשר-לי להגיד - ולא
 אערוב את-לבי, מיראתי כי לא תאמיני בה.
 ולכן אתחפש בלא-אמת נאדבר להפך מאשר חשבתי.
 אמן את-מכאובי לשנינה - כי יראתי פן-תעשי את את-
 הדבר הזה.

בלתה נפשי להביע את-פלגת אשר יש-לי למענך -
 ולא אערוב את-לבי, מיראתי כי לא יושב לי כערב.
 ולכן אקרא לך שמות לקלסה ואתהלל בגבורתי הקשה.
 אמהצף במוידי, מיראתי כי עד-עולם לא תדעי כל-
 מכאוב.

בלתה נפשי לשבת לפניך מחריש - ולא אערוב את-
 לבי, כי יראתי פן-יעבור לבי את-שפת:

ולכן ארבה דברים ואדבר ריק ואת-לבי אסתיר מאתרי
הדברים.

אלך עם-מכאובי קרי, מיראתי פנתעשי את את-הדבר
הזה

פלתה נפשי לשטות מעליך וללכת - ולא אערוב את-
לבי כי יראתי פנתפירי את-מרך לבי.
ולכן ארים ראשי תמיד ואצא ואבוא לזניך במאור
פנים.

ועיניך החודרות לי תמיד מעוררות את-כאבי והיה קדש
לנצה.

מב

הוי האיש המשוגע, השכור הנחמדו -

פיתפתח לך וקה, את-דלתותיה ותתהולל לעיני כל-העם
מסביב;

פיתקום בעוד לילה ותשליך כסף החוצה ולכל-תבונה
תלעג;

פיתתעה בנתיבות נפלאות ונפשך תשעשע בדברים
אין-בם מועיל;

ולא תדרש חשבון ולא תבקש תכלית;

פיתפרש לסערה את-מפרשיך ואת-משוטיך תשבר
לשכבים -

או הנני ואלך אתריך גם-אני רעי, ואשתפר כמוך
עד-שאול ואבדון;

עם-שכנים חכמי לב מאד כליתי לריק אתימי ואתי
 לילותי. רב-דעת הפך את-שערי לכן ורב-ראות חבל את-
 מראה עיני.

בקרב שנים לקטתי וערכתי לי את-השברים ואת-
 הגזרים אשר לכל-החפצים:

ננפיןא אפוא אותם ונרקוד עליהם מלמעלה ונזרם לכל-רוח.
 כיהנה ידעתי עתה כיתכלית כל-דעת: - השתפר עד-
 שאול ואבדון!

אחדלנא מפסוח על-השעפים עד לגעל ואתענא מניי
 דרכי באפס תקנה.

בואנא עלי רוח-פרצים פרא מלא הוללות ענה ושטפני
 מעל עגני.

מלאה תבל נכבדים ועמלים, רבי פעלים ואנשי חיל.
 בראש יסעו רבים ברגלים קלות ורבים ילכו בעונה
 מאחריהם.

יהי נעם אדני עליהם וישלח ברכה במעשי ידיהם -
 ואני אהי לי פתי גבוב-לב וריק.

כיהנה ידעתי עתה כיתכלית כל-דעת: - השתפר עד-
 שאול ואבדון!

ושבעתי כי מהיום והלאה אנח לאחר את-משפטי להיות
 נמנה עם-ישרים.

אעזוב את-גדלתי להיות נחשב עם-תופשי תורה ולתרוץ
 מהצדק ומה-רשע.

ואתנאד וכרונותי אנפץ עם-נטף דמעתי האחרון.

הַקָּצֵף יִין אֲדוּם גִּרְגָרִים אֲשֶׁטוֹף אֶת־שִׁחּוֹק פִּי וְאֶת־הַרֹּו.
 אֶעֱבִיר מֵעַלֵי הַפַּעַם אֶת־חֹתֶם הָאֲנֹרַח הַמִּכְבֵּד וְאֶפְצֵצֶהוּ
 לְרִסְסִים.

וְאֲדוֹר גִּדְרֵךְ קִדְשׁ לְאֲדֹנָי כִּי אֶהְיֶה לְחֹדֶל אִישִׁים וְכִי
 אֲשַׁמֵּר עַד־שְׂאוֹל וְאֶבְדּוּן!

מג

לֹא, רַעִי! עַד־עוֹלָם לֹא אֶהְיֶה לְגִזְרֵי - וַיְהִי אֲשֶׁר יְהִי.
 עַד־עוֹלָם לֹא אֶהְיֶה לְגִזְרֵי - אִם לֹא תָבֹא עִמִּי גִם־הִיא
 לְהַגְזִיר עִמִּי יַחְדָּו.

זֶה אֲשֶׁר תִּרְצֶנֶתִי וְלֹא אֲשׁוּב: - אִם לֹא אֶמְצָא סֶכֶת צַל
 לִי עִם־חֶבְרַת לְגִדְרֵי, לֹא אֶהְיֶה עַד־עוֹלָם לְגִזְרֵי.

לֹא, רַעִי! לֹא אֶעֱזֹב עַד־עוֹלָם אֶת־בֵּיתִי וְאֶת־נַחְלָתִי
 לְשֶׁבֶת בְּנֵעַר בּוֹדֵד, אִם־לֹא מִן־הַצֵּל יַעֲנֶה הַד שְׁחֹק עֲלֹו וְאִם־
 לֹא בְּתוֹךְ הַרוּחַ תִּרְחַף כְּנֶפֶף אֲדָרַת צִהָבָה וְאִם־לֹא קוֹל לְחַשׁ
 תִּרְיִשִׁי יִגְדִיל אֶת־הַרְמָמָה שָׁם.
 עַד־עוֹלָם לֹא אֶהְיֶה לְגִזְרֵי.

מד

צִלְחֶנָּה, אֵב קָדוֹשׁ, לְעֶזְרֵן הַחוּטָאִים הַשְּׁנַיִם הָאֵלֶּה - לְעֶזְרֵן
 דוֹד וְכִלְתּוֹ. רוּחוֹת הָאֵבִיב נוֹשְׁבוֹת הַיּוֹם בַּסַּעֲרָה וּמִרְקִידוֹת
 אֶבֶק וְעֵלִים נוֹבְלִים וְנוֹשְׂאוֹת עִמָּהֶן אֶת־כָּל־תּוֹרְתָךְ לְתֵהוּ.
 אֶל־נָא הֲאִמֵּר, אֵב וְקָדוֹשׁ, כִּי הַחַיִּים הַבֵּל הַבְּלִים.

כִּי־בְרִית כָּרַתְנוּ הַפַּעַם עִם הַמּוֹת, וְלָרְגָעִים מַעֲטִים
וּמְבָרְכִים הָיִינוּ שְׁנֵינוּ בְּנֵי חַי־נֶצַח.

וְגַם כִּי־בֹאוּ עָלֵינוּ מַחֲנוֹת הַמֶּלֶךְ וְהַתְּנַפְלוּ עָלֵינוּ בַחֲמַת
קֶצֶף, וְהִגִּידוּנוּ לָהֶם בְּרֵאשֵׁנוּ בִּיגוֹן וְאִמְרָנוּ: אַחִינוּ, רַק מִפְּרִיעִים
אַתֶּם אוֹתָנוּ אִם־יֵשׁ לָכֶם חֶפֶץ בְּשַׁעֲשַׁע־שׂאוֹן אֱלֹהִים, לָכוּ וּפְנוּ
לָכֶם מִזֶּה וְהִשְׁתַּקְּשׁוּ בַנְּשִׁקְכֶם בַּמָּקוֹם אַחֵר. כִּי אֲנַחְנוּ פֹה רַק
לָרְגָעִים מַעֲטִים, נַחֲפִזִּים וְחוֹלְפִים, הָיִינוּ לְכֵנִי חַי־נֶצַח.

וְכִי־בֹאוּ עָלֵינוּ גְדוּדֵי עִם חַפְצֵי שְׁלוֹם וְחָנוּ עָלֵינוּ
מִסְבִּיב, וְהִשְׁתַּחֲוִינוּ אֲלֵיהֶם בַּעֲנָוָה גַם־אֲנַחְנוּ וְאִמְרָנוּ: הַבְּרָכָה
הַיְקָרָה אֲשֶׁר הִבַּאתָם עָלֵינוּ תִהְיֶה לָנוּ רַק לְצַנְיָנִים וְהִנֵּה צָר
לָנוּ וּמַעַט לָנוּ הַמָּקוֹם בְּמִרְחַבֵי הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר אֵינּוּ לָנוּ. כִּי
כָאֲשֶׁר יִהְיוּ יָמֵי הָאָבִיב, וְהִנְצוּ הַפְּרָחִים עַד לְאֵין מִסְפָּר וּכְנִפֵי
הַדְּבָרִים תִּהְיֶינָה טַעוֹנוֹת מִשָּׂא וְהִדְפּוּ אֵשֶׁה רְעוּתָהּ. מַעַט הַשָּׁמַיִם
הָאֵלֹהִים, אֲשֶׁר שָׁם מַעוֹן רַק לָנוּ שְׁנֵינוּ בְּנֵי חַי־נֶצַח, מַעֲטִים
לָנוּ וְצָרִים לָנוּ עַד לְאֵין חֵק.

מה

עַן אַת־בְּרַכְתָּהּ שְׁלוֹם לְאוֹרְהַיִם הַיוֹצֵאִים לְדָרְךָ וְאַת־עַקְבֵי
צַעֲדֵיהֶם מִחַה מֵאַחֲרֵיהֶם.

אַמֵּן אֶל־לִבְךָ בְּשִׂמְחָה אַת־כָּל־רְצוֹי וְתַמִּים וְקָרוֹב אֲלֵיךָ.
הִנֵּה חַג הַיּוֹם לְחַיּוֹנוֹת אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ אַת־מוֹעֵד מוֹתָם,
יִהְיֶינָא שְׁחוֹק פִּיהָ לְצַהֲלָהּ בְּאִפְסָס מַחֲשָׁבָה כְּנִגְהוֹת אוֹרִים
עַל־פְּנֵי זָרִם מִים

יהיו־נא חניף קלים בְּרַגְלֵיהֶם לְרַקַּד עַל־עַבְרֵי סֵי הַעֵת
כְּאֵגֶל טַל עַל־שֹׁפֶת עֲלֶיהָ.
וְאֶת־מִיתְרֵי גַבְלָךְ הִרְעַשׂ וְעָלוּ צְלִילֵיהֶם רְנַע רְנַע
קְלִיפֹת.

מו

עֹבְתַנִּי וּפְנִית לְדַרְכְּךָ.
וְאֲנִי אֲמַרְתִּי: אֶת־אֲבֵלָה נָא עֲלֶיךָ וְאֶת־תְּמוֹנֹתַי הַבּוֹדְדָת
אֶחְתּוֹם בְּלִבִּי וְהִיתָה סְגוּרָה בְּשִׁירַת זְהָב.
אֵךְ הוּא אֶתָּה גּוֹרְלֵי הַמָּר, הֵן הַעֵת קִצְרָהּ

יְמֵי הַנְּעָרִים עֹבְרִים שָׁנָה אַחֲרֵי־שָׁנָה, רִגְעֵי הָאֲבִיב
בּוֹרְחִים, הַפְּרָחִים הַנּוֹבְלִים מְתִים בְּטָרֵם יוֹשֵׁם לֵב, וְהָאִישׁ הַחֲקִים
עוֹמֵד עָלָי וּמְזַהֲרֵנִי וְאוֹמֵר: הַחַיִּים רַק נֶטְף טַל עַל־עֲלֶה לֹט.
וְאֶל־כִּלְזֹאת לֹא אֶשֶׁם לְבִי וְרַק אַחֲרֵי הָאֲחַת אֲבִט אֲשֶׁר
הַפְּתָה אֵלַי אֶת־עַרְפָּהּ
כִּי־אֲנִי יִהְיֶה זֶה רַק אֲנִי וְשֹׁעֵזֶן - יַעַן כִּי־הַעֵת קִצְרָהּ.

בֹּאוּ אֲפֹא לִילֹת גְּשָׁמִי, בֹּאוּ בֹא וְטַפְּךָ, וְאֶתָּה סֵתוּ
זְהָבִי בֹא וְצַחֲקֵךְ, וּבֹא גַם־אֶתָּה הַנִּיֶּסֶן הַשְּׂאֵגָן וְנִרְעַת אֶת־
נְשִׁיקוֹתֶיךָ סְבִיב סְבִיב.

בֹּאוּ, בֹּאוּ כְלָכֶם, בֹּאוּ כְלָכֶם!
וְאַתֶּם מַחְמְדֵי יְדַעְתֶּם הֵיטֵב כִּי כְלָנוּ הוֹלְכִים לְמוֹת.
הַמַּחְכְּמָה יַעֲשֶׂה אִישׁ כִּי־שָׁבוֹר לָבוֹ בְּגִלְלֵי הָאֲחַת אֲשֶׁר הִסִּיעָה
לָבָה וּמַעְבוֹר מְזֶה וְהִלְאָהּ הֲלֹא הַעֵת קִצְרָהּ.

מתוך לאיש לשבת בסתר פנה ולחלוס ולכתוב בך ויום
כיאאת לו עולם ומלאו.

גבורה היא לאיש להתרפק על-מכאובו ולחרוץ כי אין
לו נהמים.

אך הנה פנים חדשים הציצו אלי מבעד לדלתי ועיניהם
מביטות אל-תוך עיני.

איך-אוכל אפוא ולא אמהה את-דמעותי ולא אחקיף
את-שירי לשים לו קולות חדשים?
הן העת קצרה.

מז

אסוזה הדבר אשר חפצת - הנני ואשים קץ לשירי.
אסוזה הדבר אשר ירעיד את-לבך - הנני ואסיר את-
עיני מעל פניך.

אסוזה הדבר אשר ירגיזך פתאם בלכתך - הנני ואסור
הצדה ואבחר-לי משעול אחר.

אסוזה הדבר אשר יפריעך מדי עשותך את-עטרות
פרחיך - הנני ואשט מעל גנך הבודד.

אסוזה הדבר אשר ירקום ואשר ירתיח את-מצלות
מימך - הנני ולא אוסיף עוד לתתור בסירתך על-גדות תפך.

מח

גאליני-נא, המדתי, מכבלי נעימותיך! אל-לי עוד יין
ושיקותיך.

עשן הקטרת הכבדה הזאת מחנק ללבי.
 פתחי את-דלתותיך, תני נתיב לאור הבקר.
 הנה אבדתי בך, נאחזתי בחבלי אהביך.
 גאליני-נא מקסמך והשיבי לי גבורת גבר לבגדור
 אקריב לך את-לבי הנגאל.

מוט

אחזיק בכפות ידיה ואל-לבי אאמצנה.
 אותה נפשי למלא זרועותי ברב-מחמדיה, לשלול
 בנשיקותי את-מחק שחוק פיה, לשתות בעיני את-והרי מבטה
 השחורים -
 אבל איה כל-זאת? מי יוכל לקרוע את-התכלת מעל
 פני השמים?
 אותה נפשי לתפוש את-יפעת החן - והיא מתמלסת ולא
 ינתר בלתי-אם הבשר אשר-בין זרועותי.
 ואני נוטה הצדה עשוק וענף.
 איך-יוכל הבשר לנגוע בכרחה אשר רק הרוח נוגע בז?

ג

המדת נפשיו ראי, הנה ערג לבי יום ולילה להצמד
 לך - כאשר יצמיד המות הכובש את-כל.
 טאסאיני מזה כאשר יטאטא הסער, קחי את-כל אשר-
 לי, שברי את-צלתות שגתי ושדדי את-חלומותי, גזליני מקרב
 עולמי.

טאטאיני מזה פאשר יטאטא הסער, קחי את-כל אשר-
 9. שברי את-דלתות שנתו ושדדי את-תלומותי, גזליני מקרב
 עולמי.

ובתוך העזובה ובמערמי הרוח בלי חק תני ונהיה
 לנפש אחת בקרב יפעת היפי.
 הוי למשאלותי חנס! איה התקנה להיות לאחדים אב-
 לא בך אלהי?

נא

פלה אפוא את-שירך האחרון ועזבנו איש את-אחי.
 שכח את-הלילה - אם הלילה חלף ואיננו עוד.
 אתמי אמרתי לאמץ בין-ורועותיו נבצרה ממני לקחת
 תלומות בשבי.
 נדי החומדות מאמצות אל-לבי ריק וקרבי תלל.

נב

למה כבתה המנורה?
 סוככתי עליה באדירתי לשמרנה מן-הרוח, ולכן כבתה
 המנורה.

למה קמל הפרח?
 אמצתי אותו אל-לבי בחמת אהבתי, ולכן קמל הפרח.

למה תרב המעין?

שפכתי עליו סוללה לבעבור היותו רק לי לבני, ולכן
 ארב המעין.

למה נתקו מיתרי הנבל?
 התאמצתי למלט ממנו קול אשר-לא היה בו, ולכן נתקו
 מיתרי הנבל.

נג

למה ככה תביטי בי למען אקלם?
 לא עני אני בפתח כי-באתי הלום.
 רק לתמי התנצבתי רגע אחד על-יד חצר ביתך מעבר
 לגדר גנך.

למה ככה תביטי בי למען אקלם?
 לא אריתי מגנך פרח, לא קטפתי פרי.
 רק מחסה בקשתי-לי לתמי בתוך הצל בעבר הדרך
 אשר-שם פל-עובר ארח נר יעמוד.
 לא קטפתי פרח.

אמנם עיפו רגלי, ומטרות גשם הלכו ארצה.
 בענפי הבמבו אשר-שחו התיפחו הרוחות.
 ועבים רצו על-פני השמים כנסים מפני הרגה.
 עיפו רגלי.

לא ידעתי למי חשבתיני ולמי חפית בפתח ביתך.

נגהות ברקים הכו בסגורים את עיניך הפקוחות.
 איך-אוכל וידעתי כי-לא יפלא ממך לראותני בהיותי
 עומד במחשבים?
 לא ידעתי למי חשבתני.

עבר היום, והגשם חדל רגע אחד.
 עובתי את-צל העץ אשר מעבר גנף ואת-רבצי על-פני
 הרשא.
 אנה חשך. סגרי את-דלתך. הנני הולך לברכי.
 עבר היום.

נד

לאן תחפזי עם-סלך בנשך בערב יום בקלות ממך מן
 השוק?
 'הנה שבו כלם הביתה איש איש עם-משאו - ומבעד
 לעצי הכפר נבט הירח.
 על-המים הקודרים נשא הד קולות קוראים מן-הספינה,
 והוא עובר- אל-הבצות הרחוקות אשר-שם ישנים בני אנוים
 פראים.

לאן תחפזי עם-סלך בקלות ממך מן-השוק?

נתנה השנה את-אצבעותיה על-עיני האדמה.
 קני הערבים החרישו, וקול הקמון בעלי הבמבז קם
 לרממה.

העובדים השבים מן-השדה פורשים את-מחצלותיהם
בחצרות בתיהם.

לאן מתפזי עם-סלף בכלות ממכר מן-השוקו

נה

המועד היה מועד צהרים באשר קמת ותלף.
והשמש האירה בשמים בכל-עזה.

או אעזוב את-מלאכתי ואשב בדרך על-המעקה באשר
קמת ותלף.

ורוחות עלו חליפות ויטיעו בכנפיהם ריחות ניחות מזה
ומזה מן-השדות הרחוקים.
בין-הצללים הגו התורים בלי מעצור, ודברה הנה-זה
תעתה אל-חדרי ותהמה באוני בשורות חדשות מזה ומזה מן
השדות הרחוקים.

נרדם הכפר בשרב הצהרים ורכצה ברחוב עזובה.
פתאם קם שאון בין-העלים ובעוד רגע שב ויגוע.
ואני מביטה השמימה וארגת בתוף התכלת את-אותות
השם אשר-ידעתי - לעת אשר נרדם הכפר בשרב הצהרים.

שכחתי לקלוע את-מקלעת שערות ראשי ורוח קל הנה
בא וישעשע בהן על-פני לחיי.

שטף הנחל לאטו בין-צ'לי גדותיו.
 והעבים הלבנים נעצלו ולא נעו -
 שכחתי לקלוע את-מקלצת שערות ראשי.

המועד היה מועד צהרים כאשר קמת ותלך.
 בער העפר על-פני הרחוב ונשמת השדות היתה צ
 לזהטת.

התורים הגו בסבכי העלים.
 בךד ישבתי על-המעקה כאשר קמת ותלך.

נר

אחת הייתי בין-נשים רבות אשר נשאתי את-על המעשים
 הניגעים דבר יום ביומו ואהי צופיה את-הליכות הבית.
 למה-זה הבדלתני משם והעליתני מן-המחסה הבוטח אשר-
 עם חיי עדתנו?

קדושה האהבה אשר-אין לה ניב שפתים. מן-הערפל
 אשר בלב הסתום מזהיר כאבן חפץ. אפס לנגה היום החורך
 לה תהיה פתאם קדונית עד לחמלה.
 אוי כיי-שברת את-הכפרת אשר על-לבי ואת-אהבתי
 הרועדת סחבת החוצה. הרסת לנצח את-סתר הפנה אשר-שם
 נחבא קנה.

היה תהינה יתר הנשים גם אחר-כך כבראשונה.
 לא תביט גם-אחת אל-מעמקי לבך ואין הן יודעות
 את-מסתרי נפשן.
 על-נקלה הן משחקות, בוכות, מרבות להג ועובדות. יום
 יום הן באות אל-התיכף, מעלות את-מנורותיהן ושואבות מים
 מן-הנחל.

קויתי כי אהבתי תשמר מחרדת כלמות להיזח באפס
 מעון, אך אתה הסתרת את-פניך ממני.
 נתיבך אתה פתוח לפניך, ורק לי חסמת את-הדרך משוב.
 הפשטתני ערמה והגתני לנכח כל-הארץ לנגד עיניך הפקוחות
 תמיד בלי סגור יום ולילה.

נז

את-פרחך קטפת, הוי תביל
 אל-לבי אמצתיו ודקרני החוח.
 וכאשר חלף היום ויהי חשך, והנה קמל הפרח ורק
 המכאוב עמד.

עוד רבים הפרחים אשר יהיו לך, הוי תביל, כבדי ריח
 ומלאי חן.
 אך המועד לקטוף פרחים הנה חלף לי ובמחשבי הלילה
 עין-י שושנתי ורק המכאוב עמד.

נח

בבקר יום באה נערו, עורה אליגן הפרחים אשר-לי
 ותמן לי שי עטוית פרחים כסויה עלה-לוט.
 ואני ענדתייה לצוארי ורמעותי באו אל-חוף עיני.
 ואשק לה ואמרי, מעורו את וגם שרמיד עורים.
 ונת גסאת טרם טדעי מה-יפוא הפתן אשר נתת לי.

נט

הוי אשהו לא רק פעל יד-אלהים את, פי גס-הגברים
 פעלוד; את-היפי אשר' בלבם שוו עליך תמיד.
 ומשוררים ארגו לך ארג עס-חוטני זהב דמיון, והצגרים
 נתנו לדמותך תמיד חי-עד חדשים.
 הים נתן את-פניגיו, מחפרות ההרים נתנו את-זקבן וגני
 המיץ את-פרכיהם, לענדך וללבשך ולפותרך שבעתים.
 משאלות לב הגברים שפכו את-יפעת נגהן על-פני
 געורך.
 ואת היית חצנך אשה וחצנך מקסם תלום.

ס

בתוך הרעש ושאון החיים עומדת את, יפעת היפי
 החצובה באבן, ואת אלמת ודוממה, גלמודה ונכרחה.
 והעת אשר קצה אינ'לה רובצת לרגליך שכורת אהבה
 ודוברת אליך חרש:

דְּבַרֵי דְבַרֵי אֱלֹהֵי וְחִמְדַּתִּי דְּבַרֵי כְלִתִּי
צָפֵל קוֹל דְּבַרֵיךָ סְגוּר בְּאָבֶן, הוּי יִשְׁעֵי יָפִי בְּנֵי נוֹעַ

סא

הַס, לְבִי וַיְהִינָא לָנוּ יוֹם עֲזָבְנוּ אִישׁ אֶת־אָחִיו מִתּוֹק,
אֶל־נָא נִקְרָא לֹו מֵנַת, כִּי־אִם נִקְרָא לֹו שְׁלוֹמִים לְחַיִּינוּ.
תְּשַׁפֵּךְ־נָא אֶהְבַּתְנוּ אֶל־תּוֹךְ וְכַרְוֹנְנוּ, וּמְכַאֲבֵנוּ – אֶל־תּוֹךְ
שִׁירְתָנוּ.

יְשַׁלְּמֵנָא מֵעוֹפְנוּ זֶה בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם עִם־אֲסַפְנוּ אֶת־
כְּנַפֵּינוּ עַל־פְּנֵי הַקַּן.

וַיְהִינָא מִגַּע זִידֵךְ הָאֲחֵרוֹן עֲנַג כְּפָרַח לִילָה.
רַגַע אֶחָד עַמְדֵינָא, אֶתְרִית יִפְתָּה, וְדְבַרֵי אֶת־דְּבַרֵיךָ
הָאֲחֵרוֹנִים בְּדַמְמָה.

וְאָנִי אֲשַׁמְתָּנָה אֶלֶיךָ וּבְמִנְרַתִּי אֲחֻיק לְהֵאִיר לָךְ אֶת־
דְּרַכֶּךָ

סב

בְּמַשְׁעוֹל חֲשַׁךְ בְּחַלּוּמֵי בָאֲתִי לְבַקֵּשׁ אֶת־אֶהוּבַת נַפְשִׁי
אֲשֶׁר יָדַעְתִּי בִימֵי חַיִּים מִקְדָּם.

בְּקִצָּה רְחוּב שׁוֹמֵם הִיָּה בֵּיתָה.
הַתְּזִי אֲשֶׁר אֶהְבָּה גַם עַל־בְּדוֹ לְרוּחַ הַעֲרָב וּבִסְתֵר
פְּנֵתָן הַחֲרִישׁוּ הַיּוֹנִים.

את־מנורתה שמה על־יד דלתה ותתיצב לְפָנַי.
 ואת־עיניך הגדולות נשאה אל־פְּנֵי נְדָבָר חָרָשׁ וּמִשְׁאֵל:
 „מה־שְׁלֹמֶךָ, רַעִי?”

ואני תפצתי לענזות לָהּ, אִבְל שִׁפְתָנוּ אִבְדָה לָנוּ וּתְשַׁכַּח.

ואני הגיתי והגיתי - אך ראה, הנה שְׁמוֹתֵינוּ לֹא שָׁבוּ
 עוֹד לְעֵלֹת עַל־לְבִי

וּדְמָעוֹת הִזְהִירוּ בְעֵינֵיהָ. אִזּוּ תִשְׁלַח אֵלַי אֶת־יַד יְמִינָה
 וְאֵנִי הַחֹקְמִי בָהּ וְאֶעֱמֹד מִחֵרִישׁ.

וּמְנֹרְתָנוּ דָעָה לְרוּחַ הָעֶרֶב וּתְגֹעַ וּתְכַבֵּהּ.

סג

הֲלֵךְ! הַשׁוֹמָה עֲלֶיךָ לְלַכְתּוֹ?

דוּמָם הֲלִילָה וְהַחֲשֵׁךְ עָטָה אֶת־הַיָּעַר.

הַמְנֹרֹת אֲשֶׁר עַל־מַעְקָנוּ מְאִירוֹת, הַפְּרָחִים רַעֲנָנִים
 בְּלֶסֶם, וְהַעֵינַיִם מְלֹאוֹת נְעוּרִים וְלֹא תִדְעָנָה שָׁנָה עוֹד.

הַאֲמַנְם בָּא מוֹעֵד לָךְ לְעֹבְבוֹנוּ

הֲלֵךְ! הַשׁוֹמָה עֲלֶיךָ לְלַכְתּוֹ?

לֹא פִרְשָׁנוּ אֵלֶיךָ אֶת־כַּפֵּינוּ וְאֶת־רַגְלֶיךָ לֹא אֶסְרָנוּ.

הִנֵּה דִלְקָךְ פְּתוּחָה לְסַנְיָה, הִנֵּה סוּסְךָ עוֹמֵד לְפָנַי הַשָּׁעַר

וְכָרוּ עֲלָיו.

אם נסינו לגדור את-הדרך בעדך - רק בְּמִירוֹתֵינוּ
נְסִינֶהָ.

אם נסינו לעצור אותך - רק בְּעֵינֵינוּ עֲשִׂינוּ זֹאת.
אין לנו אֵיל, הֶלֶךְ, לַחֲסוֹם אֶת-מַהֲלָכְךָ - אין לנו בְּלִמָּוֶה
אם דְּמַעוֹתֵינוּ.

מִה־הָאֵשׁ וּמִכֶּבֶד אֵינֶיךָ הַבּוֹעֶרֶת בְּעֵינֶיךָ?
מִה־הַקּוֹדֶמֶת וְקֶצֶה אֵינֶיךָ הַקּוֹדֶמֶת בְּדַמְךָ?
מִה־הַקְּרִיאָה הַעוֹלָה אֵלֶיךָ מִמַּחֲשָׁפִים וּמֵאֵצֶה כָּךְ?
מִה־הַלְחָשִׁים הַנּוֹרְאִים אֲשֶׁר קִרְאתָ בְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, כִּי
כֹּה הִלְלֶה מַחְרִישׁ וְנִפְלֵא אֶל-תּוֹךְ לְבָבְךָ, וּבְשׁוֹרֶה עִמּוֹ חַתוּמָּה
וְנַעֲלָמָה?

אם אֵינֶיךָ חִפְץ בַּקֹּהֵל עֲלִיזִים וְנִפְשָׁךְ צִמְאָה לְשִׁלּוֹת
דְּמָמָה, אַתָּה הַלֵּב הַעֲנִף, כִּי-עַתָּה נִכְבְּהָ אֶת-מְנוּחֵנוּ וְנִבְלִינוּ
יְדָנוּ.

דוּמָם נִשֵּׁב בַּחֲשָׁךְ עַם-שְׁאוֹן הָעֲלִים, וְהִרְחַם הַנִּלְאָה
יִשְׁפּוֹף אֶת-קִוּוֹ הַלְּבָנִים עַל-חִלּוֹנֵינוּ.
הוּא הַלְּבָנוֹ מִה־מִּיֶּטֶט הַרוּחַ חִדְלֵי הַשָּׁנָה אֲשֶׁר נָגַע בָּךְ
מִקְרֵב חֲצוֹת הַלַּיְלָה?

טז

תֵּלֶךְ עֲלֵי יוֹמֵי בִּיהַט עֶפֶר הַרְחוּב הַקּוֹדֶמֶת.
וְעַתָּה כְּבֹא הָעָרֵב עִם-קִרְתּוֹ הַתְּדַפְקָמִי עַל-הַדֹּלֶת אֲשֶׁר
לְמִלּוֹן אַרְחִים, וְהַבִּיט עוֹזֵב וְכֵלֵו גֵּלִים נִצִּים.

ועץ אשת זעף שולח את-סבכי שרשיו הרעבים אל-
 בינות לבקיעי החומה הפוערים את-פיותיהם.

ימים היו אשר עוברי ארץ באו עד-הלום לרחוץ את-
 רגליהם העיפות.

את-מחצלותיהם הציעו בחצר הבית לאור הלבן אשר
 לירם המתחדש וישבו וידברו על-ארצות נכריות.
 ובבקר הקיצו והנה הם חזקים ואמיצים, והצפרים עלו
 לפניהם, והפרחים אשר על עברי פי הדרך הגידו להם
 בראשיתם באהבה.

ואני בבאי הנה לא חמטה אלי מגורה מבערת.
 רק ענני-עשן שחורים, שרידי מנורות-ערב נשפחות
 ורבות, חדרו כעינים ערות מן-החומה.
 וזבובי אש עפו בתוף הסבכים על-יד באר נחרבה
 וזלזלי במבו שפכו את-צלליהם עלי-משעול כסוי חציר.
 והיום נטה ואין-עוד איש אשר יאספני.
 לפני הלילה הארץ - ואני עיף ונגע.

סה

האמנם קוראת את גס-הפעם?
 הערב בא, ועיפה אפפתני ותהי לי ככף יד המתרפקת
 עלי באהבה.

הקראת לי?

את-כל-יומי נחמי לך, גברתי האכזרית, התאמרי לגזול

מעמי גם את-לי?

אכן נש תכלה לכל-דבר ובדידתי בחשך לי היא לבדי.

השומה היא ויהי מה אשר-נבקיע קולך גם עד-הלום

למען הרגניני

הנגינות שנה אין בשערך בערב הזה?

אם הפוכבים קלי הכנפים לא יעלו עד-עולם על-פני

השמים מעל גג ביתך אשר רחמים אין שם?

הלנצח לא ישחו לארץ פרחי גנך ציפים למות מות

צננים?

השומה היא ויהי מה אשר-קרא תקראיני גם-הפעם,

את אשת לא-מנוחות?

כראו תחכינה-נא לשוא עיני חמדתי העצובות ותככינה-

נא -

והמנורה תאר-נא בחשך בבית העזוב -

והרפסודות תשאנה-נא את-העובדים היגעים השבים

הביתה -

נאני שכחתי את-שחתי ואחפז לקול קריאתך.

סו

בקש איש משגע את-האבן אשר בעשה בה את-הזהב.

והוא הולך נודד בדרך ימים ושנים, נתקינה שערותיו
האדמדמות פרועות ופרועות אבק, ויהי בשרו כחוש כמו-צל
ושפתיו מדבקות בעו, והיו כדלתות לבו הסגורות, ועיניו
הקודחות היו כשלהבת תולעת-האש בעת בקשה את-רעה
למינה.

לפניו הים הסוער - ואין חק לו ואין גבול.
והגלים ההומים מדברים בלי מעצור על-אוצרות צפונים-
ומצחקים לאנשים כבדי שמועה אשר לא ישמעו את-שפתם.
ואולי לא קנה עוד גס-הוא למצא את-אשר בקש, אפס
נבצרה ממנו לנות, כי בקש היה לו לתכלית תיים -
ככה ישלח גס-הים את-נרועותיו אל-מול השמים, והם
נבצרו ממנו לנצח -

ככה יספו הכוכבים את-מעגלם תמיד ונושאים נפשם
למקום אחר, ואליו לא יגיעו עד-נצח -
וככה עומד על-פני החוף הנענב גס-האיש המשגע עם
שערותיו האדמדמות הזרועות אבק, והוא רק בקש ובקש
את-האבן אשר יעשה בה את-הנהב.

יום בא ונער מנערי הכפר נגש אליו ויאמר: הגדה
נא לי, אימזה לך שרשרת הנהב הזאת אשר בחגורתך?
והמשגע גתר לאחור: - השרשרת, אשר היתה ברזל מאו,
נהפכה עתה ותהי לנהב טהור. ולא חלום הוא - נרק ילעצלא
נדע את-היום אשר בו נהפכה פתאם.

ואת-ראשו הניד כאיש אשר עברו תמהון: - איך-זה
באה לו הברכה הזאת והוא לא ראה כבאה?

אז יהיה לו הדבר לחק יום ביומו: - ללקט אבני חצץ
 מעל פני האדמה, להגיע אותן אל-חגורתו ולהשליכן מלפניו,
 והבט לא יביט אס-באה החליפה. ככה מצא האיש המשגע
 את-האבן אשר-בה יעשה את-הזהב וככה שבה נתאבד.

והשמש העמיקה ירדה אל-המערב - והשמים היו לזהב.
 והאיש המשגע שב על-עקביו לבעבור ישוב לבקש את-
 האור האובד, וילך הלך נדל, בשרו שח לעפר ולבו שח,
 והי קעץ אשר שרש מארץ.

טז

אמנם בא הערב בצעדים קלים ואת-אותו נתן כי יחדל
 כל-שיר;

אמנם הלכו למנוחות כל-חברותיך ואת עיפת;
 אמנם רובצת היראה בתוך החשכה ופני השמים
 מעלמים; -

בקל-זאת, צפורי, הוי צפורי, שמעי-לי ואל-תאספי את-
 כנפיך;

אין-זה הערפל אשר בענפי עץ-היער, כייאם הים אשר
 יגאה פמו-נחש שחור ואפל.

אין-זה היסמין אשר פרחיו ירקדו לעינינו כייאם הקצף
 הלבן.

הוי אי פה החוף הירק אשר עס-נגה השמש ואי פה קנרו
צפורי, הוי צפורי, שמעי-לי ואל-תאספי את-כנפיו

גלמוד רובץ הלילה על-נתיבה, והשחר ישן מאחרי צלעי
הגבעות.

הכוכבים עוצרים בעד נשמתם לספר את-רגעיהם והזרם
היגע מרחף על-פני תהומות הלילה.

צפורי, הוי צפורי, שמעי-לי ואל-תאספי את-כנפיו

אין קל-תקנה ואין לך קל-פחד.

אין לך קל-מלה ואין קול חרישי ואין קול זעקה.

אין לך בית ואין מטה לנות.

רק שתי כנפים לך ושמים באין נתיב -

צפורי, הוי צפורי, שמעי-לי ואל-תאספי את-כנפיו

סח

אחיו אין איש אשר לנצח יתיה, ואין דבר אשר

יארץ להיות. זכר את-זאת ושמו!

אין חיינו רק סבל ישן אחר, ואין נתיבנו רק מהלך

ארץ אחר.

אין למשוך שיר אחד עד-עולמי עולמים.

הפּרַח יִקְמַל וַיִּגְוַע - אָפֶס לֹא יוּכַל הַנוֹשֵׂא אוֹתוֹ לְכַבּוֹתוֹ
 לְנֶצַח נְצָחִים.
 אָחִי, זְכֹר אֶת־זֹאת וּשְׂמַחוּ

יֵשׁ אֲשֶׁר בְּנִגּוּן הַמִּנְגֵן וּפְתָאם יַעֲמִיד מִחֲרִישׁ בְּתוֹךְ -
 וְכֹזֵאת יִגְדִיל אֶת־עַרְךָ נְגִינָתוֹ.
 אֶל־הַמַּעֲרָב יִרְדוּ הַחַיִּים - לְבַעֲבוֹר צֶלֶל בְּצִלְיָי זָהָב.
 וְאֶת־הָאֵהָבָה נְמִיק מִשְׁעֲשְׂעִיהָ - לְבַעֲבוֹר תְּשֻׁת יְגוֹן וְתוֹשָׂא
 לְשִׁמִּי הַדְּמָעוֹת.
 אָחִי, זְכֹר אֶת־זֹאת וּשְׂמַחוּ

וְאֶת־פְּרִחֵינוּ אֲנַחְנוּ אוֹסְפִים בְּחַפְזוֹן - פֶּן יִהְיוּ לְמִשְׁפָּה
 לְרוּחוֹת סָעָה.
 דָּמְנוּ שׁוֹטֵף וְעֵינֵינוּ נוֹצְצוֹת וּנְשִׁיקוֹת אֲנַחְנוּ גֹזְלִים -
 פֶּן תֵּאבְדְּנָה חֲנָם אִם לֹא נִגְזֵלָן.
 חַיֵּינוּ סוֹעְרִים וּמִשְׁאֲלוֹתֵינוּ עֲזוֹת וְעַתְנוּ תֵּךְ בְּפַעֲמוֹן -
 כִּי כָּא מוֹעֵד לְנִסּוֹעַ.
 אָחִי, זְכֹר אֶת־זֹאת וּשְׂמַחוּ

אֵינִי לָנוּ מוֹעֵד לְתַפּוֹשׁ דְּבָר וּלְהַחְזִיק בּוֹ, לְשִׁבְרוֹ
 וּלְהִשְׁלִיכוֹ אַרְצָה.
 הַרְגָעִים רְצִים נְחָפְזִים וְאֶת־חִלּוֹמוֹתֵיהֶם נוֹשָׂאִים הֵם
 בְּכַנְסֵיהֶם עִמָּם.

קצרים חיינו ולא־הבה נתונים רק ימים מעטים.
ולו לעמל ולעבודת פרך - כִּי־אֵזוּ האַרְיִכוּ עַד־בְּלִמִי
חֶק.

אָחִי, זְכֹר אֶת־זֹאת וּשְׂמַחוּ

מתוך היפי ללבנו - יען אֲשֶׁר מְרַקֵּד הוּא לְפִי הַנְּגִינָה
הַנְּחֻמָּה אֲשֶׁר קָצַב אַחַד לָהּ וּלְחֵינֵינוּ.
יִקְרָה הַדַּעַת לְנַפְשֵׁנוּ - יען אֲשֶׁר אֵין לָנוּ מוֹעֵד לְעוֹלָם
לְהַשְׁלִימָהּ.

וְהַפֵּל נַעֲשֶׂה וְהַפֵּל תָּם בְּשֵׁמִי עוֹלָמִי הַעוֹלָמִים.
וּפְרַחֵי הַדְּמִיּוֹן אֲשֶׁר עַל־הָאֲדָמָה רַעֲנָנִים עַד־נִצַּח נִצְחִים
רַק יען אֲשֶׁר תִּהְיֶה בָּהֶם יַד הַמּוֹת.
אָחִי, זְכֹר אֶת־זֹאת וּשְׂמַחוּ!

סט

אַחֲרֵי צְבִי זָהָב אֲנִכִי רוֹדֵף.
שִׁחְקוּ עָלַי רַעִי, אֲבָל מִרְדֵּף אֲנִכִי חַיּוֹן בּוֹרֵת.
רַץ אֲנִכִי עַל־גְּבֻעוֹת וּבַעֲמָקִים, תּוֹעָה אֲנִכִי בְּאַרְצוֹת לֹא־
אֲדַע - כִּי אַחֲרֵי צְבִי זָהָב אֲנִכִי רוֹדֵף.
אַל־הַשׁוֹק אֲתָם בָּאִים לְקָנוֹת וּלְבַתִּיכֶם אֲתָם שְׁבִים טַעוּנֵי
כֶּל־טוֹב - וְאֲנִי הִנֵּה תְּקַפּוּנִי קַסְמֵי רוּחוֹת נְדוּדִים וְאֵין אֲנִכִי
יֹדַע מִתִּי וְאִפּוֹה.
אֵין־דָּאָה בְּלִבִּי - אֲתִכַּל אֲשֶׁר־הִיָּה לִי הַשְׁלַכְתִּי אַחֲרֵי
גּוֹי.

רץ אנכי על-גבעות ובעמקים, תועה אנכי בארצות לא-
אדע - פי אחרי צבי וקב אנכי רודף.

ע

אזכרה ואני ילד - אז שלחתי אגנת ניר קטנה על-פני
חרץ התעלה.

והיום יום תמוז סגריר - ואני יחיד ושמח על-ששעשי.
את-אגנת הניר הקטנה אשר-לי שלחתי על-פני חרץ
התעלה.

פתאם ועבי סערה נערמו, רוחות התנשאו בנועה ונרמות
מטר נתכו ארצה.

ושטף מים גדלחים פרץ ויגאה על-פני התעלה - ואגנתי
נשקעה.

ואני בצרתי דמיתי, כי-באה הסערה רק בגללי, לבעבור
שחת את-כל-טובי; כל-רעתה היתה רק לי לבדי.

יום התמוז כבד העבים ארץ היום - ואני הוגה בכל-
ששעשי חיי אשר נשמו עלי.

ואני מקלל את-גורלי על-כל-תעלוליו אשר עולל לי
בעקבה - כי-אזכרה פתאם את-אגנת הניר הקטנה אשר טבעה
לי בחרץ התעלה.

עא

לא חלף עוד היום, לא חדל עוד הממכר מן-השוק אשר
עם-חוף הנחל.

יִרְאֵתִי כִּי־אֲחֲרָתִי אֶת־הַמֹּעֵד וְכִי אֲגִדְרָתִי הֵאֱחָרֹנָה אֲנֹלָה

מִיָּמֵי.

אָבֵל לֹא־כֵן אָחִי, עוֹד נֹתְרָה לִי פִלְטָה קִטְנָה. לֹא כְלִיל

עֲשָׂקֵי גוֹרְלִי.

כָּלוּ הַקִּנְיָן וְהַמְּכָר.

גַּם־הִקְנָה גַּם־הִמְכָּר לְקַחוּ אִישׁ חֵלְקוֹ - וְלִי הִנֵּה כֹּא

מוֹעֵד לְשׁוֹב הַבֵּיתָה.

וְאַתָּה, הַשׁוֹעֵר, מַה אַתָּה שׂוֹאֵל בְּכִסְףּ?

אֶל־תִּירָא, כִּי־הִנֵּה נֹתְרָה לִי עוֹד פִּלְטָה קִטְנָה. לֹא כְלִיל

עֲשָׂקֵי גוֹרְלִי.

דְּמַמַּת הַרוּחַ מִבְּשַׂרְתָּ סִעְרָה וְהַעֲבִים אֲשֶׁר נִעְרְמוּ בַמַּעֲרָב

מִנִּבְאִים רַע.

הַמַּיִם הַשׁוֹקֵטִים צְפוּיִם אֶל־יְרוּחַ.

עֲחָפוּנָא לְעִבּוֹר אֶת־תַּנְחַל בְּטָרָם גִּרְדַּ הַלַּיְלָה עֲלֵיו.

הוּא, בַּעַל הַמַּעֲבָרָה, וְאַתָּה שׂוֹאֵל אֶת־שִׁכְרָךְ!

כֵּן, אָחִי, עוֹד נֹתְרָה לִי פִלְטָה קִטְנָה. לֹא כְלִיל עֲשָׂקֵי

גוֹרְלִי.

בְּדַרְךָ תַּחַת־הַעֵץ יוֹשֵׁב אִישׁ עֵנִי. אוֹיֵה לִי, הִנֵּה הוּא

מַבִּישׁ אֶל־פְּנֵי בַת־קוֹה עִסְפַּחְדוֹ!

וְהוּא עִסְלְבוּ יַחֲשֵׁב כִּי־עֲשִׂרְתִי הַיּוֹם וּמִצְאֵתִי שְׂקָלוֹ

בן אחי עוד נותרה לי פלטה קטנה. לא כליל עשקני
גורלי.

הלילה הולך ואפל והרחוב עוב. ובובי אש נוצצים
מבין העלים.

מיאתה ההולך אחרי חרש בצעדי סתר כמתגנב?
ידעתי כיון הפצה לגזול מעמי את-כל-רכושי. הלילה
לי מנף להכניב את-תוחלתך!
כיהנה נותרה לי עוד פלטה קטנה. לא כליל עשקני
גורלי.

תצות הלילה כאמי הביתה - ידי היו ריקות.
ואת חכית בעיני פחד בפתח הדלת דומם באין שנה.
וכצפור נבעתה התרפקת על-לבי בשטף סערת אהבה.
הוי, אלי, אליו עוד הרבה נותר לי לפלטה. לא כליל
עשקני גורלי.

עב

בימי עבודה קשה כוננתי לי מקדש. לא דלתים היו
לו והלונות, ועביו וקורותיו נעשו אבנים שלמות.
שכחתי כל-דבר, ברחתי מפני כל-הארץ ובחרת קדש
הבטתי משומם אל-הפסל אשר הקרבתי המזבחה.
לילה היה תמיד בבית פנימה, רק מנורת שמן בשמים
האירה אותו.

עשן הקטרת אשר לא חדל רגע לְכַד אֶת־לְבִי בְּטַבְעוֹת
בְּלִגְלִיוֹ.

לא ראיתי שְׁנָה וְחַקְתִּי עַל־הַקִּירוֹת צִלְמִי דְמִיּוֹן וְרִים
בְּתוֹהֵם וּמִשְׁנִים בְּאוֹתוֹתֵיהֶם: – סוּסִים בְּעֵלֵי כְּנָפִים, פְּרָחִים עִם־
פְּנֵי אָדָם וְחַבְנִית נְשִׁים אֲשֶׁר יִצְרִיֶהן כְּמוֹ־נַחְשִׁים.
לא נִשְׁאַר חוֹר בְּכַל־הַקִּירוֹת אֲשֶׁר שִׁיר צְפוֹר יַחְדוֹר בּוֹ
אֶל־הַהִיכָל אוֹ הַמּוֹת עֲלִים אוֹ שְׁאוֹן עוֹבֵד בְּכַפֵּר.
וּזְלַתִּי קוֹל אֶחָד אֲשֶׁר בָּא אֶל־הַהִיכָל הַקָּדֵר הַזֶּה: – קוֹל
שִׁירֵי הַתְּהֵלָה אֲשֶׁר שׁוֹרְרָתִי.
וְרוּחֵי בֵי הַיּוֹסֵדָה וְתוֹדֵק וְתֵהִי פְּלִבַּת אֵשׁ דְּקָה, וְחוּשֵׁי
בֵּי נְמוֹג מַחְרָדָת קָדָשׁ.

לא יִדְעַתִּי בְּחִלְיוֹף הַיָּמִים – עַד־אֲשֶׁר נִפְלָה פֶּתָאֵם אֲבָן
בְּרֹד גְּדוֹלָה עַל־הַמִּקְדָּשׁ וְתַנְפַּצְהוּ, וּמִכְאוּב עוֹ חֲלָף אֶת־לְבִי
וְהַמְנוֹרָה דַּעְכָּה וְתַחֲפֵר, וּפְתוּחֵי צִלְמִי עַל־פְּנֵי הַקִּירוֹת,
אֲשֶׁר הָיוּ כְּחִלּוּמוֹת אֲסוּרִים בְּכַבְלִים, הַבִּיטוּ נְבִהָלִים אֶל־הָאוֹר
כְּשׁוֹאֲלִים לְהַתְחַבֵּא.

וְאֶל־הַפֶּסֶל הַבְּטָחִי אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאַרְאֵה וְהִנֵּה הוּא
מְזוּהָר וְחַיָּה – כִּי נִגְעָה בּוֹ נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים; גַּם־הַלְלִיָּה, אֲשֶׁר
הָיָה עִמִּי בְּשִׁבְי, פָּרַשׁ אֶת־כְּנָפָיו וַיַּעֲלֶה וַיַּתְעוֹפֵף.

עג

עֲשֵׂרָף לא עֲשֵׂר בְּלִיחָק, אֶת אֲמִי־אֲדָמָה הַכְּאֵבֶת וְהַקְּדָרְתָּ
עֲמֵלָה אֶת לְמַלְא טָרֵף אֶת־פִּי כִּלְעוֹלָלֶיךָ – אֵף לְחַמֵּף
נִיטָט וְדָל.

מתנות ברכותיך הנכונות קִי לְמַעַנְנו אִינן שְׁלֵמוֹת נֶצַח
 כְּלִי שֶׁעָשִׂיתָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְמַעַן יִלְדִיךָ קָלִים לְהִשָּׁבֵר.
 נִבְרָאָה מִמֶּךָ לְהִשְׁבִּיעַ אֶת־כָּל־מַשְׁאֵלוֹתֵינוּ הַרְעִבוֹת - אֵף
 הַאֵם עַל־אֵלֶּה אֲבָרַח מִפְּנֶיךָ?

מֵתוֹךְ לְעֵינֵי שְׁחוֹק פִּיךָ רְוֵה הַיָּגוֹן.

יִקְרָה לְנַפְשִׁי אֲהַבְתָּךְ אֲשֶׁר לֹא תִדְעֵי לְמַלְא אַחֲרֶיהָ.
 מִשְׁדֹּךְ הַיְנַקְתָּנוּ הַיִּים נִלְא אֶל־מִנּוֹת - וְלָכֵן בְּלִי־תִמִּים
 עֵינֶיךָ פְּקוּחוֹת עָלֵינוּ תָּמִיד.

זֶה־לָּנוּ דֹרוֹת אֲשֶׁר אַתָּה יוֹצֵרֵת בְּצַבֵּעַ וּבִזְמֵרָה - אֵף אֶת־
 שְׁמִיךָ לֹא בָּנִית עוֹד, וְרַק אֶת־דְּמוֹת תְּבַנִּיתֶם הַפָּהָה עָשִׂיתָ.
 עַל־פְּנֵי יְצוּרֶיךָ כְּלִילֵי הַיָּפִי רוֹבֵץ עֲנַן דְּמַעוֹת.
 אֲשַׁפְּדֵנָא אֶת־שִׁירֵי אֶל־תוֹךְ לִבְךָ הַמְתַּרִישׁ. אֲמַסְדֵּנָא אֶת־
 אֲהַבְתִּי עַם־אֲהַבְתָּךְ.

הַנְּנִי וְאֶעֱבֹדְךָ מִדֵּי־אֲעֲשֶׂה אֶת־עֲבוֹדָתִי אֲנִי.
 רְאִיתִי אֶת־פְּנֶיךָ הַעֲגֻגִים וְאֲנִי אוֹהֵב אֶת־עַקְרֶךָ הַקָּדֵר,
 הוּי אֲמִי־אֲדִיָּהוּ

ע"ד

בְּאַרְמוֹן הָעוֹלָם עַל־פְּנֵי הַיְרִיעָה הָאֲחֻת שׁוֹכֵן עָלֶיהָ הַחֲצִיר
 הַדֵּל עַם־קִרְגֵי הַשֶּׁמֶשׁ וְעַם־סוֹכְבֵי הַלְּיָלָה יִתְדוּ.
 כִּכָּה גַם־שִׁירֵי מַעוֹן לָהֶם בְּלֵב הָעוֹלָם עַם־רְנַת הָעֵבִים
 וְהַיְעָרוֹת יִתְדוּ.

וְרַק אַתָּה, אִישׁ הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב, אֵין חֶלֶק לְהוֹנֵךְ עַם־זָהָב
 הַשֶּׁמֶשׁ הַנוֹצֵץ בְּעֵנֹת גְּדִלוֹ וְעַם־וְיו הַיָּרֵחַ הָעֲנַג וְהַהֲזָה.

ברכת השמים דהובקת את-כל-היקום עליו לא תהיך.
 ובזוא המות - וְחֹר וְהִלְבִּין וְהִתְפֹּרַר לְאַבְק.

עה

בְּחֻצֹת הַלְיָלָה צַעַק הַהוֹלֵךְ לְהִיֹּת גִּיּוֹר וַיֹּאמֶר:
 „הִנֵּה בָּא מוֹעֵד לִי לְעֻזֹּב אֶת-בֵּיתִי וְלִלְכֶת לְבַקֵּשׁ אֶת־
 אֱלֹהִים. אוֹי לִי מִיָּזָה נִסְף עָלַי רוּחַ עוֹנֵים וַיַּעֲצֵרְנִי פֹה עַד־
 הַיּוֹם הַזֶּה׃”

וְאֱלֹהִים עָנָה בְּקוֹל דְּמָמָה: „אָנֹכִי” - אַךְ אֲנִי הָאִישׁ כָּבֵדוּ.
 מְשֻׁמֵּעַ.

וְאִשְׁתּוֹ שָׁכְבָה בַּפֶּאֶת הַמַּטָּה וּבְזָרוּעוֹתֶיהָ יָלְדָה יֶשֶׁן - וַתִּישָׁן
 בְּשָׁלוֹם גַּם־הִיא.

וְהָאִישׁ אָמַר: „מִיָּזָה הִשְׁלַח אֶת-נַפְשִׁי עַד־כַּהֲזוֹ”
 וְהַקּוֹל עָנָה גַם־הַפֶּעַם: „אָנֹכִי - הָאֱלֹהִים”, וְהוּא לֹא שָׁמַע.
 וְהַיָּלֵד נָתַן פֶּתָאם קוֹל בְּכִי בְּחִלּוּמוֹ וַיִּתְרַפֵּק עַל־אִמּוֹ.
 וְאֱלֹהִים פָּקַד וַיֹּאמֶר: „רַב לָךְ, פָּתִי, אֶל־תְּעֻזֹּב אֶת־
 בֵּיתְךָ” - וְהוּא לֹא שָׁמַע גַּם־הַפֶּעַם.

וְאֱלֹהִים נֶאֱנַח וַיִּתְעַבֵּר: „לְמַה־זֶּה יָלְדָה עַבְדִּי לְבַקֵּשׁ אוֹתִי -
 וְאוֹתִי יַעֲזֹב?”

עו

בְּשׂוֹק לִפְנֵי הַמֶּקְדָּשׁ הִלָּךְ מִסַּחַר הַרוֹבְלִים הִלָּךְ וְרַב. פְּלִי
 הַיּוֹם מֵאֹז הַבְּקָר יָרַד הַגֶּשֶׁם וְהַיּוֹם יָרַד אֶל־קִצְוֹ.

ויסלמחת כל-ההמון גדלה שמחת נצרה קטנה, כי קנתה
לה באגורה הליל עשוי עלה תמר.

ויהי קול צליל החליל עלה על-קול כל-שאון וכל-צהוק
ניסב.

והמון עם אשר קץ אינלו התלקט ויהדוף איש את-
אחיו.

הדרך מלאה טיט, הנהר השתפף על-גדותיו, והשדות
נלו מים כפני הגשם אשר אין לו אחרית.

ומהונת כל-ההמון גדלה מונת נער קטן - לא היתה
לו אגורה לקנות-לו מקל צבוע.

ועיניו המתאות הביטו אל-הקנות - וכל-ההמון השוקק
התעצב פהאם מרב המלה.

עז

העובד ואשתו הקאים מן-המערב הפרו באדמה וילבנו
לבנים להיות להם לתנור.

ואל-חוף הנחל באה בתם הקטנה, למרוק ולשטוף במים
את-הסירות ואת-המחבות אשר הביאה - ואין קץ למלאכה.

ואחיה הקטן הלך אחריה בכל-אשר תלך, קדקד ראשו
גלוח ובשרו חשוף ואדם ומכסה בבגה, והוא מחכה בארץ
רוח על-פני הסוללה הנשאה לכל-אשר תצוננו.

והיא שבה הביתה והכד המלאה מתנדדת על-קרקדה
בשמאלה תשא את-סיר הנחשת הנוצצת ובימינה תנהג את-

הילד - כי היא השפחה הקטנה העוזרת לאמה, והיא מהלכת
 בתמים ובכבוד לב מסבל דאגה להליכות הבית.
 ובאחד הימים ראיתי את-הנער הערם הזה יושב ורגליו
 שלוחות מלפניו על-הארץ.
 ובתוך המים יושבת אחותו וממרקת במלא כף עפר
 סיר לשתייה ומתפכת אותה מעבר אל-עבר.
 ושה רפת שער עמדה קרובה להם ותלחף את-העשב
 אשר על-חוף הנהר.
 ומעט מעט באה השה עדי-המקום אשר הנער יושב
 שם ותגעה פתאם בקול גדול - ויתחלחל הילד ויצעק.
 ואחותו עזבה את-הסיר הממרקה ומרץ ותבא.
 ואת-אחיה הרימה בידה האחת ואת-השה בשנית ותחלק
 את-נדיבות אהבתה בין-שניהם יחדו ותקשר בקשר אהבה את-
 הנחיה עם-האדם יחד.

עח

הנה יום סיון. צהרי היום הלהט ארכו כמעט באין קץ.
 האדמה הנחרבה נבקעה מצמא בלהט החם.
 פתאם ואשמע מעל שפת הנחל קול קורא: „בא, מחמדיו!“
 סגרתי את-ספרי ואפתח את-החלון ואביט הנוצצה.
 אז ראיתי והנה שור פר עצום מאד עומד על-שפת
 הנחל, עורו מכסה בבציה ועיניו טובות ורכות, ונער נצב
 במים עד לברכיו וקורא לו לבוא גס-הוא לרחוק.
 שתקתי מרב טוב ואחוש כמו מגע יד מתוק בתוך לבי

עט

רבות בקשתי את־ה'. הַ הַנסתֵר אֲשֶׁר שָׁם יִשׁוּב הָאָדָם
 וַיִּתְדַע אֶל־הַחַיָּה אֲשֶׁר לְשׁוֹן אֵין־לָהּ לְדַבֵּר.
 אִי־הָ גַן הָעֵדֶן הַקְּדוֹמֹנִי מִקְרֵב יְמוֹת תְּבַל הַרְחֻקִים אֲשֶׁר־
 שָׁם עֲבָרָה הַמִּסְלָה הַיְשָׁרָה לְלַכֵּת בָּהּ לֵב אִישׁ אֶל־לֵב רַעְהוּז
 עֲקָבוֹת צַעֲדֵיהֶם תָּמִיד לֹא נִמְחוּ עוֹד מִשָּׁם אִם־כִּי בְרִית
 קִרְבָּתָם יִחַדוּ נִשְׁכַּחַה בְּרִבּוֹת הַיָּמִים.
 וְרַק לְפַעֲמִים וְהִנֵּה זְכוֹרֹן קְדוּמִים סְתוּם מִתְעוֹרֵר פְּתָאֵם,
 וְהִיָּה כְּגִינָה בְּאֵין מַלְיָם, וְהַחַיָּה מִבִּטָּה אֶל־פְּנֵי הָאָדָם בְּאִמְנָה
 עֲנָגָה, וְהָאָדָם מִבֵּיט אֶל־עֵינֶיהָ בְּאַהֲבַת חֲדוּהָ.
 וְהִיוּ כִשְׁנֵי רַעִים לְבוֹשֵׁי מִסְנֵה אֲשֶׁר יִכִּירוּ אִישׁ אֶת־
 אַחִיו מִמַּחַת לְאַפֵּר.

פ

הוֹי אִשָּׁה יִפְהוּ הֵן לֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ לְשִׁדּוֹל בְּמִבְטַע עֵינַיִם
 אַחַד אֶת־אֲוָצְרוֹת כְּלֵי־הַשִּׁירִים גַּם־יִחַד אֲשֶׁר בְּנִבְלֵי כְלֵי־הַמְשׁוֹרְרִים.
 וְרַק כִּי אֲטוֹמוֹת אֲזוּנֶיךָ מִשְׁמַע תְּהַלּוֹת - לְכֵן הִנְנִי אֲלֶיךָ
 וְאֶהֱלֶלְךָ עַל־זֹאת.
 לֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ לְהַשְׁפִּין לְעַפְר רִגְלֶיךָ אֶת־רֹאשֵׁי הַגָּאִים
 מִכָּל בְּנֵי־הָאָדָם.
 וְרַק כִּי אֶהְכֶּה נַפְשֶׁךָ אֶת־הַעֲנוּיִם אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם שֵׁם וְכֵם
 תִּבְחָרִי לְהַשְׁתַּחֲוֹת לָהֶם - לְכֵן הִנְנִי אֲלֶיךָ וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לָּךְ עַל־
 זֹאת.

לא יבצר ממך לשלוח את־ידיך היפות לבעבור הוסיף
 במגע אחד פאר חדש גם על־תפארת מלכים.
 ורק כי אחרת תעשי בהן, כי את־האבק תעבירי ולמשעי
 תטהרי את־משכנך הנאנה - לכן מלא לבי כבוד לזכרך.

כא

למה־זה תדבר באוני חרש, הוי מותי, מותי?
 כֹּאֲשֶׁר יוֹרִידוּ הַפְּרָחִים אֶת־רֹאשָׁם בְּעָרְב, וְהַבֶּקֶר יָשׁוּב
 לְרִפְתּוֹ, אִזּוּ תָּבוֹא אֵלַי כְּמִתְגַּנֵּב וְתִדְבֵר אֵלַי דְּבָרִים אֲשֶׁר־לֹא
 אֵבִין.

האם לאַרְשֶׁנִי־לךְ אַתָּה בָּא וּלְצוּדְנִי בִּינֵן הַתְּרַעָלָה אֲשֶׁר
 לְלִחְשִׁיךְ הַחֲרִישִׁים וּנְשִׁיקוֹתֶיךָ הַקְּרוֹת, הוי מותי, מותי?

האם לא יהיה חג חתונתנו גדול ונהדר?
 האם לתלמלי שערך האדמדמים לא תענוד עטרת
 פְּרָחִים?

ואם לא יהיה איש ללכת לפניך ולשאת את־דגלך, ואם
 לא יהפך הלילה לאש נגה מאור לפידיך האדמים, הוי מותי,
 מותי?

בא עם־צלצלי פעמוני הקונכה אשר־לך. בא בלי אֵין־
 שְׁנָה.

העטה עלי אדרת ארגמן, לחץ את־ידי וקחני עמך.
 תהי מרכבתך נכונה בפתח ביתי וצהלו סוסיך מקצור
 רות.

הרם את־צעפי וְהַבֵּט אֶל־פְּנֵי בְּגָאוֹת, הוי מותי, מותי?

פב

בְּלִילָה הַזֶּה וְעַלֵּינוּ לְשַׁחַק אֶת־שַׁחֲוֹק הַמּוֹת - אָנֹכִי וְכַלְתִּי.
הַלִּילָה שְׁחֹר, הַעֲבִים בְּשָׁמַיִם תְּלִיפּוֹת לְרוּחַס בְּכַל־רַגְעַה,
וְהַגְלִים אֲשֶׁר־בָּיִם מִתְהוֹלְלִים.

עֲזַבְנוּ אֶת־מִשַׁת תְּלוּמֹתֵינוּ, פִּתְחֵנוּ אֶת־הַדְּלֶת לְרוּחָה
וְיִצְאֵנוּ - אָנֹכִי וְכַלְתִּי.

וְהָרוּחַ נִשְׁאֲתָנוּ, וְהַסְּעָרָה טְלִטְלֵתָנוּ לְאַחֹר טְלִטְלָה
גְּדוֹלָה.

וְכַלְתִּי נִתְּרָה מִמְּקוֹמָהּ בִּירְאָה וּבְשִׁשׁוֹן, וּתְתַרְדּוּ אֵלַי
וּתְתַרְפַּק עַל־לְבַי.

אִז הָיִיתִי עֹבֵד לְרַב שְׁעֵשְׂעִיָה.
מִן־הַפְּרָחִים עָשִׂיתִי לָהּ מִטָּה וְאֶת־הַדְּלֶת סָגַרְתִּי אַחֲרָיָה,
לְמַגּוּעַ מַעֲיָנָהּ כַּל־אוֹר עֵז.

וְאֶת־שַׁפְתֶּיהָ נִשְׁקַמְתִּי בְּנִחַת וְעַל־אֲזָנָהּ דִּבַּרְתִּי תְּרַשׁ -
וְתָהִי כִישָׁנָה שְׁנַת יָגַעִים.

וְרוּחָה מִרְחַפֶּת עַל־פְּנֵי תְהוֹמוֹת אֵין־גְּבוּל אֲשֶׁר לְהוֹלְלוֹת
וּתְעַנּוּגוֹת.

לֹא עָנַתָּה בְּגוּעַ יָדֵי אֵלֶיךָ וְלֹא יָכְלוּ שִׁירֵי לְהַעֲרִינָה.
בְּלִילָה הַהוּא וְקוֹלוֹת סְעָרָה נִשְׁאוּ אֵלֵינוּ מִעַרְבוֹת
הַמִּדְבָּר.

נִבְהַלָּה כְּלָתִי וּתְתַרְדּוּ מִשְׁנֵתָהּ, הַחֲזִיקָה בְּיָדֵי וּתְלַף.
וְשַׁעֲרוֹת רֹאשָׁה מִתְעוֹפְפוֹת בְּרוּחַ, צְעִיפָה מִתְנוֹסֶס,
וּמְקַלְעוֹת הַפְּרָחִים מִתְנוֹדְדוֹת עַל־לְבָבָהּ.

סלִטֶלֶת הַמּוֹת סִלְטֶלֶתָה אֱלֵי־חַיִּים.

וְאַנְחֵנוּ יוֹשְׁבִים פָּנִים אֶל־פָּנִים וְלֵב אֶל־לֵב - אֲנִי וְכִלְתִּי.

פג

במורד הגבעה שכנה הנערה, בקצה שדה החטה אשר
 עס־המעין, והמעין מפכה בצחלת זָהָרוּ בֵּין הַצִּלְלִים הַכְּבֹדִים
 אֲשֶׁר לְעֵצִים קְדֻמוֹנִים. וְהַנָּשִׁים בָּאוֹת עַד־הַלֵּוּם לְמִלְאוֹת אֶת־
 צַפְחוֹתֵיהֶן מִיַּם, וְעוֹבְרֵי אוֹרַח בָּאִים לְשִׁבַת לְנוּחַ שֶׁם וּלְדַבֵּר
 אִישׁ עִס־רַעְהוּ. וְמֵהִי הַנְּעִרָה עוֹשָׂה אֶת־מִלְאֲכֶתָה יוֹם יוֹם
 וַיִּשְׁנָה לְקוֹל הַמּוֹת וְרִמַּת הַמְּעִין.

וַיְהִי בְעֶרְבַּי יוֹם וַאִישׁ נִכְרִי יָרַד לְבּוֹא מִן־הַפִּסְגָּה
 הַשְּׂכוּנָה בְּעֵבִים, וְהִלְתֵּלִי רֹאשׁוֹ הַתְּפִלָּו כְּנֹחֲשִׁים יְשָׁנִים.
 וְאַנְחֵנוּ הַשְּׂתוּמְמָנוּ וְנִשְׁאַל: „מִי אַתָּה?” וְהוּא לֹא עָנָה דְבָר,
 וּזְלַתִּי יוֹשֵׁב עַל־יַד הַמְּעִין הַמְּפִכָה וַיִּבֹט מִחֲרִישׁ אֶל־הַסִּכָּה אֲשֶׁר
 שָׁם יִשְׁבָּה. אִזּוֹ תָרַד לְבָנוּ מִפֶּסֶד וְלֹא שָׁבָנוּ הַבֵּיתָה עַד־אִם
 יָרַד הַלֵּילָה.

וְכֹאֲשֶׁר הָאִיר הַבֶּקֶר וְהַנָּשִׁים בָּאוּ לְשֹׂאב מִים מִן־
 הַמְּעִין אֲשֶׁר עִס־עֲצֵי הַדִּיאוֹדֵר וְתִרְאִינָה וְהִנֵּה דִלְת סִכָּתָה
 פְּתוּחָה, רַק קוֹלָהּ לֹא נִשְׁמַע. אָנָּה פָּנוּ פָּנֶיהָ הַמְּשַׁחֲקוֹת -
 הַצִּפְחַת הַרִיקָה רִכְצָה עַל־הָאֶרֶץ וּמְנוֹרְתָהּ אֲשֶׁר בְּעִרָה אֲשֶׁה
 עַד־לְאַחֲרִית הַוִּטְלָה הַצְּדָה. לֹא יָדַע אִישׁ לָאֵן נִסָּה כְּסָרְס
 יַעֲלֶה הַשַּׁחַר - וְגַם הַנִּכְרִי חִלְף.

בחדש סיון עצם השמש מאד ונמס השלג - ואנחנו
ישבנו עליהמעין ונכר. אז שאָנו בלבנו לאמר: „היש מעין
גם בארץ אשר היא שם, לבעבור תוכל למלא את-פליה מים
לצמאה בימי החם האלה?“ ואיש את-אחיו שאל בראגה:
„היש ארץ גם מחוץ לגבעות האלה אשר אנחנו יושבים
צליהן פה?“

ולילה בא בקיץ, מן-הדרום נפת הרוח, ואני יושב
במעונה העזוב אשר-שם מנורתה ואור אין בה. ופתאם והנה
נעלמו הגבעות מנגד עיני, ויהי כמו-יריעות אשר נעתקו
לחור. „האם לא היא ההולכת שם? - מה-שלומך, הילךה?
השלים לך? אבל איך תשבי בחוץ תחת השמים? רוי לי וגם
מענינו זה אין-לך שם לשבור את-צמאונך.“

„גם-פה שמים פשמיד“, ענתה, „ורק אשר חפשים הם
מגבולות גבעות. גם-פה מעין פמענינה, ורק אשר ישתפך אלי-
נחל. וגם-ארץ פה, ורק אשר רחבה היא כמדבר“. „כן“,
אמרתי ואנחתי, „הכל שם, ורק אשר אנכי אינני שם“. והיא
שחקה בעצב ותאמר: „בתוך לבי אתה“. ואני הקיצתי ואשמע
את-קול המלת המעין ואת-המות הדיאודרים בלילה.

כד

עלי-פני שדות הארז הירוקים והצהבים עפו צללי עבי
וסתו והשמש השוקעת רודפת אותם.
הדבורים שכחו לינוק את-דבשן ותעופינה שכורות אור.
ותהימנה.

הַאֲזִינִים אֲשֶׁר בְּאִזְנוֹ הַנְּחֹל רְעִשׁוּ מֵרַב צְהִלָּה עַד־בִּלְתִּי
תְּקַלִּית.

אֶל־נָא, אָחִי, אֶל־נָא נִלְךָ בִּבְקָר הַזֶּה הַבִּיחָה, וְאִישׁ אֶל־
יִלְךָ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת מַלְאָכָה.

הִבֵּה נִשְׁתַּעַר עַל־תְּכַלֶּת הַשָּׁמַיִם וְנַחֲטַפְנָה לָנוּ בְּחֻקָּהּ,
הִבֵּה נִקַּח לָנוּ אֶת־מֵלֵא רַחֵב כָּל־הַיְקוּמִים בְּסַעְרָהּ!
עַל־כִּנְפֵי הַרוּחַ מֵרַחֵף שְׁחֹק צְהִלָּה כְּקֶצֶף מַיִם עַל־פְּנֵי
מְבוּעַ.

הִבֵּה, זַחֲסִי, הִבֵּה גִבְלָה אֶת־הַבְּקָר הַזֶּה בְּשִׁירִים רִיקִים!

פֹּה

כִּי־אָתָּה, הַקּוֹרָא, אֲשֶׁר יִקְרָא אֶת־שִׁירֵי מִקֵּץ מֵאֵת שְׁנָה?
גִּבְצָרָה מִמֶּנִּי לְשִׁלּוּחַ אֵלֶיךָ אֶף־פֶּרַח אֶחָד מֵטוֹב הָאֲבִיב
אֲשֶׁר־לִי עִתָּה, וְאֶף קוֹזֶהֶב אֶחָד לֹא אֶסְגִּיר אֵלֶיךָ מִן־הָעֵבִים
אֲשֶׁר־לִי פֹה.

פְּתַח־לִי אֶת־דַּלְתוֹתֶיךָ וְהִבַּט עַל־סִבְיָכָךָ.

מִן־הַגֵּן הַפָּרַח אֲשֶׁר־לֶךָ אֶסֶף אֵלֶיךָ וְכִרְוֹנֹת רֵיחַ פְּרָחִים
אֲשֶׁר קָמְלוּ לִפְנֵי מַאֵת שָׁנָה.

וְעַם־הַחֲדוּהָ אֲשֶׁר לְלִבֶּךָ לֹא יִבְצָר מֵעַמֶּךָ לְהוֹשִׁי אֶת־
הַחֲדוּהָ אֲשֶׁר אֶת־שִׁירָה שָׂרָה כְּבִקְרָא אֲבִיב אֶחָד וְאֶת־צִלִּיל
קוֹלָה שְׁלַח : אֶל־מַחֲוִץ לְמֵאֵת שָׁנָה.